

แผ่นดิน โลหิต ชีวิต อำนาจ

ตอน ฝนแปดแดดสี่

เพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจ
มนุษย์บางคนยอม
เปลี่ยนด้านโศกมมที่สุด
ของตนออกมา
โดยปราศจากความละอาย
แม้แต่ไข้อย

สหายสายลม

แผ่นดิน โลหิต ชีวิต อำนาจ
ตอน ฝนแปดแดดสี่

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

สหายสายลม

แผ่นดิน โลหิต ชีวิต อำนาจ

ตอน ผ่นแปดแดดสี่

สหายสายลม

พิมพ์ครั้งที่ 1	:	ตุลาคม 2568
จัดพิมพ์	:	สำนักพิมพ์กาฬกาล
บรรณาธิการบริหาร	:	มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร
กองบรรณาธิการ	:	ปะภัสสร อวยจินดา
ออกแบบปก	:	ชวิน เฉลิมชัยกิจ
ออกแบบรูปเล่ม	:	รุ่งฤทัย ศรีสุข

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

สหายสายลม.

แผ่นดิน โลหิต ชีวิต อำนาจ ตอน ผ่นแปดแดดสี่.- กรุงเทพฯ : บั๊ค ไทม์ 2568.
346 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-14-0714-8

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

จัดจำหน่าย : บริษัท บั๊ค ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 ถนนพระราม 2

แขวงบางมด เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์ 0-2415-2621 โทรสาร 0-2416-7744

www.booktime.co.th

กาฬ
กาล
GALAGAAN

f Galagaan.publishing

@galagaan.publishing

คำนำนักเขียน

หากจะถามถึง “แรงบันดาลใจ” ในการเขียนหนังสือสำหรับผม คือ ประสบการณ์การจาก “การเดินทาง” ที่มันไม่ใช่แค่การเปลี่ยนผ่านจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง ไม่ใช่แค่การเห็นโลกในมุมที่ต่างออกไป แต่คือการ ‘ได้สัมผัสกับ «ชีวิต» ที่หลากหลาย

ได้ยินเรื่องราวผู้คนที่ไม่ถูกบันทึกในหน้าประวัติศาสตร์ และได้เรียนรู้ถึงความจริงที่ซับซ้อนเกินกว่าจินตนาการ

ตลอดสามสิบปีที่ผ่านมา ในฐานะนักเดินทาง ผมได้สัมผัสผู้คนมาแล้วทั่วทุกสารทิศ ได้เห็นทั้งความสวยงามของธรรมชาติ ความบริสุทธิ์ของจิตใจผู้คน และในขณะเดียวกันก็ได้เห็นความมืดมิดที่แอบซ่อนอยู่เบื้องหลังรอยยิ้มเหล่านั้น

จากชีวิตนักเดินทางคนหนึ่ง เมื่อพลิกผันได้ก้าวเข้าสู่สนามการเมือง ในฐานะนักเคลื่อนไหวที่ต่อสู้กับความไม่เป็นธรรมในสังคมและการเข้ามาเป็นนักวางแผนการเลือกตั้ง ได้สัมผัสกับการช่วงชิงอำนาจที่เต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมและกลโกง

ผมจึงได้ตระหนักว่า “โลกแห่งความจริง” นั้นไม่ใช่โลกที่ขาวสะอาดเหมือนในอุดมคติที่เราฝันถึง

นั่นคือที่มาของหนังสือเล่มนี้ “แผ่นดิน โลหิต ชีวิต อำนาจ” ตอน “ฝนแปดแดดสี่” ที่ผมตั้งใจจะถ่ายทอดเรื่องราวการต่อสู้แย่งชิงอำนาจทางการเมือง ณ จังหวัดที่ได้ชื่อว่า “ฝนแปดแดดสี่” การได้เข้าร่วมอุดมการณ์กับกลุ่มคนนักฝันที่ต้องการเปลี่ยนแปลงจังหวัดบ้านเกิดให้

หลุดพ้นจากการครอบงำ จากอำนาจการผูกขาดของคนเพียงกลุ่มเดียว มาอย่างยาวนานและแน่นอนว่ามันเพิ่งแค่จุดเริ่มต้น

การเลือกที่จะถ่ายทอดออกมาเป็น “นวนิยาย” จึงได้แต่งเติม เหตุการณ์และตัวละครต่างๆ เพื่อเพิ่มอรรถรสแก่ผู้อ่านและแอบซ่อน ความจริงเอาไว้ในตัวอักษรระหว่างบรรทัด ฉากที่ไม่เพียงเต็มไปด้วย เกมแย่งชิงอำนาจแต่ยังต้องเผชิญกับเรื่องราวการฆาตกรรมและการ ใช้เวทมนตร์อาคมเข้าทำอันตรายบนแผ่นดิน “ระนาว(Ranou)” ที่หมายถึง ผู้ซึ่งอยู่ด้วยความหวัง

ในฐานะนักเดินทางที่กำลังผันตัวสู่การเป็น “นักเล่าเรื่อง” ผ่าน หนังสือเล่มนี้ ผมขอพาทุกท่านดำดิ่งสู่ห้วงแห่งการต่อสู้ระหว่าง “ความดี” และ “ความชั่ว” ซึ่งไม่ได้มีเส้นแบ่งที่ชัดเจนเสมอไป

ขอเชิญทุกท่านมาร่วมเดินทางและร่วมค้นหาความจริงไปพร้อมกับผมครับ.

สหายสายลม

คำนำสำนักพิมพ์

สหายสายลม เป็นมือใหม่ในแวดวงนักเขียน แต่ถือเป็นมือเก่าในแวดวงการเมือง ใช้ชีวิตอยู่เบื้องหลังการวางแผนเลือกตั้งมาแล้วหลายแห่ง มีกลยุทธ์ทั้งใต้ดินและบนดินที่แพรวพราว ไม่ว่าจะเป็นระดับการเมืองท้องถิ่นหรือการเมืองใหญ่ ส่งคนไปเป็น สส. ในสภาแล้วก็หลายคน

นอกจากนั้น ความเชื่อ การนับถือในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ สมาธิวิปัสสนาก็เป็นสิ่งที่ **สหายสายลม** ได้สัมผัสมาจริงอีกเช่นกัน

ในช่วงที่การเมืองมีเวลาให้พักหายใจ เขาจึงมีโอกาสดำเนินประสบการณ์ที่มีอยู่เต็มกระเป๋า ผนวกกับจินตนาการบางอย่าง บั่นแต่งจนออกมาเป็นนิยายที่ใครจะเข้มข้นเรื่องนี้

สิ่งที่ทางสำนักพิมพ์ต้องขัดเกลาเมื่อได้ต้นฉบับมาแรกๆ คือ...อย่าให้มันจริงเกินไปนัก ชื่อคน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ดัดแปลงบ้างก็ได้ หรือแม้แต่บางฉากที่ต้องปิดตาอ่าน เมื่อตั้งคำถามว่าโหดไปมั้ย ก็ได้คำตอบว่า “ของจริงโหดกว่านี้อีกพี่”

ถ้ามีเส้นแบ่งระหว่างเรื่องจริงกับนิยาย แผ่นดิน โลหิต ชีวิต อำนาจ เล่นนี้ก็ถือว่าเขียนออกมาได้ ‘ไต่ขอบ’ เอามากๆ และนี่คือเสน่ห์ของนิยายเรื่องนี้ ที่จะทำให้นักอ่านหลายท่านเชื่อว่า...มันเป็นเรื่องจริง !!!

สำนักพิมพ์กาฬกาล

บ้านเจิง ชั่นเซิง และปัญญา

1

“แรงแนอง”

ท่ามกลางสายฝนที่ตกอย่างหนัก เสียงฝีเท้าของเด็กหนุ่ม 2 คน ที่พยายามวิ่งหนีตายออกมาจากบริเวณท่าเรือ ตะลิตะลาน เเร่งฝีเท้าเหยียบย่ำไปบนกอหญ้าและแอ่งน้ำขังริมทาง สลับกับเสียงลมหายใจหอบแรงไม่เป็นจังหวะ สายตาพยายามหาจุดที่มีมุมมืดไว้แสงไฟพอจะซ่อนตัว ก่อนทั้งคู่จะจับมือกระซากร่างกันและกัน พุ่งเปลี่ยนเส้นทางสุดแรง บางจังหวะเร่งจนขาพันขัดกันล้มลง อีกฝ่ายจะรีบเข้าไปพยุงและถีบตัววิ่งกันอีกครั้ง แขนขาที่กระแทกกับกำแพง รั้วบ้านและกิ่งไม้จนทั้งคู่มีเลือดเกราะกรังยั้งกับโดนหมาฟัด เขี้ยวจมนลงไปในเรื่องจนเลือดสดไหลโหมม ไหลเข้ากับความเปียกปอนของน้ำฝน

ในระหว่างการหนีตายสุดชีวิต สองพี่น้องไม่อาจทราบเลยว่าเวลาผ่านไปนานเท่าไร กี่นาที กี่ชั่วโมง ไกลออกไปด้านหลังเสียงมอเตอร์ไซค์ยังคงไล่ล่าฝ่าสายฝนตามมา จากที่เคยห่างก็ขยับใกล้เข้ามาเรื่อยๆ

“เฮ้ย พวกมึงอย่าหนี มึงยอมให้กูจับเสียดี?”

เมื่อมอเตอร์ไซค์เข้ามากระชั้นขึ้น เด็กหนุ่มทั้งสองจะหาจังหวะหลบเข้าซอกมุมที่ไม่มีถนนพอจะให้รถขับผ่านได้ ลัดเลาะจนเส้นทางกำลังจะตัดผ่านทุ่งหญ้าขนาดใหญ่ ทั้งคู่ตัดสินใจเร่งฝีเท้าหมายจะข้ามให้ผ่านโดยไว เพราะทุ่งหญ้านั้นไร่ซึ่งที่จะหลบซ่อน เป้าหมายเพื่อตัดข้ามถนนทางหลวงไปอีกฝั่งที่เห็นแสงสว่างไกลๆ

เมื่อออกสู่ที่โล่งร่างกายจึงปะทะกับสายฝนอย่างรุนแรงด้วยไร่ซึ่งกำบัง หยาดเหงื่อจากความเหนื่อยล้าไหลมาจนแยกไม่ออกกับการเปียกปอนจากน้ำฝน กระนั้น มอเตอร์ไซค์เจ้ากรรมกลับได้โอกาสเร่งเครื่องตามมาติดๆ เพราะทั้งคู่ออกจากที่ซ่อน

“เปรี้ยง เปรี้ยง”

เด็กหนุ่มคนหนึ่งไม่มีทางเลือกตัดสินใจลั่นกระสุนปืนลูกไม่ออกไป 2 นัด

“โครม”

บางช่วงของสภาพถนนที่มีโคลนตมเป็นแนวยาว ยิ่งโดนฝนมาตลอดเกือบสัปดาห์ยิ่งง่ายต่อการลื่นไถล ตำรวจสองนายที่ขับมอเตอร์ไซค์ไล่ป้อมตากใจเสี่ยงปืน เอี้ยวตัวหลบจนเสียสมดุลบวกกับถนนที่ลื่นจากดินเลน ล้มคว่ำทั้งรถทั้งคนลงไปยังทางที่มีแอ่งน้ำเล็กๆ รองรับ แต่ตำรวจทั้งคู่ยังไวกพอที่จะรีบลุกขึ้นกระซกป็นพอกออกจากเอว ปลดเซฟ ถีบตัวขึ้นจากแอ่งน้ำและวิ่งสาวเท้าไล่คู่กรณีต่อไป เมื่อเห็นหลังไวก กำลังพยายามข้ามถนนไปอีกฝั่งซึ่งเป็นบึงน้ำมัน

“กูว่ามันตั้งใจจะหนีเข้าป่าหลังบึงวะ หากพ้นไปได้กว่าฉิบหายเลยทีนี่”

เมื่อเด็กหนุ่มทั้งคู่สับขาวิ่งอย่างไม่คิดชีวิตข้ามถนนเข้ามาในปั้ม
หมายจะทะลุเลยไปด้านหลังเพราะถัดจากนี้จะเป็นแนวปาร์กซิงก์ ง่าย
ต่อการหลบซ่อน ยากต่อการไล่ล่าจับกุม ทั้งคู่รู้สภาพพื้นที่เป็นอย่างดี
ถึงไม่ใช่คนที่นี่แต่ก็รับจ้างใช้แรงงาน กรีดยางพารา ตัดปาล์ม บริเวณนี้
มาหลายปี แต่จังหวะเดียวกันนั้นตำรวจทั้งสองนายก็ไล่ตามมาจนถึง
หน้าปั้มเช่นกัน

“เปรี้ยว เปรี้ยว เปรี้ยว”

เด็กหนุ่มไม่มีทางเลือกอีกครั้ง ทั้งคู่ต้องการถ่วงเวลาให้ผู้ไล่ล่า
เสียจังหวะ จึงสาดกระสุนออกไปจนหมดลูกโดยไม่แบ่ไว้ทิศทาง ด้วยความ
ไม่ชำนาญกับอาวุธที่ขโมยติดมือมาจากท่าเรือ

“โธ้ย...”

กระสุนเจ้ากรรมดันไปโดนใครคนใดคนหนึ่งเข้า ร้องเสียงดังออกมา
ด้วยความเจ็บปวด ดังกว่าสายฝนที่ถล่มกลบฟ้ากลบดิน เพียงแค่นั้นก็ทำให้ใจของเด็กหนุ่มผู้ลั่นไกยิ่งตกลงไปถึงตาตุ่ม จากที่เร่งฝีเท้า
จนลืมนึกคึกคักคลานมาตลอด ยิ่งต้องเร่งหนักขึ้นเพราะคิดว่าตนอาจจะ
พลาดพลั้งทำตำรวจได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิตเข้าไปแล้ว

ว่าแล้วจึงตัดสินใจทั้งปิ่นแล้วกระซกแซนน้องชายอย่างแรง
กระโดดข้ามคูน้ำเล็กๆ ที่คั่นระหว่างลานจอดรถกับสวนกาหยู คนน้องตัว
เล็กกว่ามากโดนแรงกระซกเสียจังหวะก้าวขาไม่พนักันคู่ตกลงไปในน้ำ
คนที่รีบคว้าคอเสื้อกระซกด้วยแรงทั้งหมดที่มีดึงน้องชายขึ้นมา จังหวะ
ต่อเนื่องก็กระซกร่างฟุ้งไปข้างหน้าถูกลู่ถูกลงจนสามารถวิ่งหายเข้าไปใน
แนวป่าอย่างทูลักทุเล กลืนหายเข้าไปในป่าพร้อมกับความมืดมิดและกลบ

ร้องรอยด้วยสายฝนที่ไม่ยอมซาเม็ด

“โกเอก โกเอก พี่ก้องโดนยิง ที่ปั้มน้ำมันครับ”

คนงานชาวพม่าวิ่งกระเสือกกระสนเข้ามาถึงที่พักหลังนั่ง ตะโกน
ออกไปสุดเสียงแข่งกับเสียงฝนที่ยิ่งตกหนักมากขึ้นเรื่อยๆ

“อ่าว ใครยิง แล้วโดนยิงตรงไหน”

ชายร่างใหญ่วัยกลางคนอายุ 50 ต้นๆ หนวดเครารุงรัง ค่อยๆ
ลุกขึ้นจากแคร่หวายถัก ขณะกำลังนั่งอ่านหนังสือใต้แสงไฟสีส้มสลัว
ช่วงกลางดึกของคืนวันศุกร์ ขวยเอาผ้าขาวม้าผูกเอว หีบปืน 9 มม.
และไม้เท้าประจำตัว ใส่รองเท้าแตะคิปป เดินก้าวยาวๆ ออกจากบ้าน
ตัดสวนต้นกาหยู มุ่งหน้าตรงไปที่ปั้มน้ำมันของน้องชาย ที่เพิ่งขึ้นรถไป
โรงพยาบาลในตัวเมือง ฝนตกหนักขนาดนี้เองตนถึงไม่ได้ยินกระทั่ง
เสียงปืนทั้งที่ห่างกันไม่กี่ร้อยเมตร แต่ไม่ถึงห้านาทีร่างกายก็เปียกโชก
ไปทั้งตัว โดยมีลูกน้องคนงานพม่า ทำสายตาระแวงระวังเดินตามหลัง
เจ้านายมาติดๆ

“นุ้ยเห็นเด็กวัยรุ่นสองคนแล่นเข้ามาในปั้ม ตอนแรกไม่ได้คิด
ไหร จนเห็นตำรวจตามมา แล้วได้ยินเสียงปืนดัง 3 นัด นุ้ยไม่รู้ว่ามี
ใครเป็นคนยิงค่ะ”

พนักงานปั้มน้ำมันเล่าเหตุการณ์ที่ได้เห็นให้กับ “โกเอก” ที่เป็นพี่
ชายของเจ้าของปั้มน้ำมัน ด้วยเสียงสั่นระรัว สำเนียงภาษาใต้แต่น้ำเสียง
ยังไม่ทิ้งความเป็นแรงงานชาวพม่า ที่ส่วนมากจะเข้ามาหางานทำฝั่งไทย

“พี่ก้องถูกยิงเข้าที่ตรงไหน ผู้กอง”

โกเอก หันไปถามผู้กอง ที่ยืนหอบหายใจแรงจากการวิ่งไล่ตาม คู่กรณี อยู่ในที่เกิดเหตุด้วยน้ำเสียงนิ่งเฉย และเอาปืนพกที่ถือมาแอบหนีบเข้าไปที่เอวด้านหลังซ้ำๆ

“ทางฝั่งผมไม่ได้ยิงเลยครับโก พวกผมสองคนวิ่งไล่เด็กพวกมาซี้ยา มาตั้งแต่ในหวง จนมาถึงป่าข้างภูเขาหญ้า มันสองคนก็วิ่งข้ามถนนมาทางบ้มน้ำที่กอง แล้ววิ่งสวนมา พอดีที่กองน่าจะได้ยินเสียงปืนนัดแรกแกเลยรีบออกมาจากออฟฟิศ ผมว่าลูกปืนนัดสุดท้ายมันน่าจะแฉลบขึ้นไปโดนน้องที่กองครับโกเอก แล้วมันก็วิ่งหายไปป่าหลังบ้มน้ำครับ”

“แล้วที่ผู้กองถือนั่นเป็นใคร”

“ปืนของยามที่ท่าเรือครับโกเอก ไอ้เด็กเปรตสองตัวนั้นมันลักติดมือมา”

ทุกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตลอดครึ่งชั่วโมงภายใต้ห่าฝนที่ตกพรำไม่ขาดสาย มันตกอย่างนี้ติดต่อกันมานานับสัปดาห์แล้ว ไม่มีวิธีแหว่วว่าจะเบาลงหรือเม็ดฝนจะหมดท้องฟ้าเสียที ทุกคนยืนเปียกปอนท่ามกลางสายฝน ไถ่ถามรายละเอียดของสิ่งที่เกิดขึ้น ตำรวจสองนายค่อยๆ อธิบายอย่างระมัดระวังด้วยความที่ทราบว่าการยืนยันประจักษ์หน้าอยู่กับผู้ใด

“โกเอก จะเอาไปครับ”

ผู้กองถามเสียงสั่นด้วยความเย็นที่เปียกฝนมาตลอดครึ่งชั่วโมง อาการหอบหายใจแรงเริ่มเบาลง แต่พยายามแปลงเสียงให้คนที่ยืนตรงหน้าได้ยินชัดๆ

“พรุ่งนี้ให้สรวัดรวะมาหาโกหน่อยที่บ้มน้ำแหละ หรือจะให้โกเข้าไปคุยด้วยที่สถานีตำรวจก็ได้”

“ไม่เป็นไรโกเอก เดี่ยวผมบอกผู้กำกับ ให้บอกสารวัตรมาที่นี่นะครับ”

เช้าวันใหม่ที่ยังมีฝนหล่นพรำลงมา แต่ไม่แรงเท่าเมื่อช่วงดึก บรรยากาศเงียบสงบด้วยที่พำนักของ โกเอก เป็นแค่บ้านชั้นเดียวที่ปลูกทิ้งไว้ห่างจากถนนใหญ่ 500 เมตร ปะปนไปด้วยต้นมะพร้าว ต้นกาหยู สลับกับไม้ป่าตามธรรมชาติและพวงหรีดเป็นแนวยาวไปจนถึงริมภูเขาด้านหลัง ซึ่งถัดออกไปจะเป็นพื้นที่ป่าต้นน้ำและมีน้ำตกใหญ่พาดผ่านหน้าผาลงมาชื่อ ‘น้ำตกหงาว’

โกเอกใส่เสื้อยืดสีขาวเก่าๆ นุ่งผ้าโสร่ง เดินถือไม้เท้าพุงร่างออกจากเพิงคอกไก่ที่เลี้ยงไว้ ชายร่างใหญ่ที่แข็งแรงกำยำแต่บางครั้งต้องพึ่งพิงไม้เท้าอันนี้ ภายหลังเพิงพักพื้นร่างกายจากอาการป่วยเมื่อ 4 เดือนก่อน เดินมุ่งหน้าตรงไปยังร้านกาแฟที่นัดหมายกันไว้ตั้งแต่เมื่อคืน

“โกเอก สบายดีนะครับ ผมพอรู้ว่าโกกลับมาระนอง ได้ข่าวว่า ‘ไม่สบายเพิงออกจากโรงพยาบาล ผมยุ่งแรงไม่มีเวลามาหาโกเลยครับ’”

สารวัตร วัย 40 กลางๆ ลูกขึ้นกล่าวทักทายด้วยความยำเกรง เมื่อเห็นชายร่างใหญ่เปิดประตูร้านกาแฟเดินเข้ามา

“ตามสั่งขาครับ สารวัตร ผมได้ข่าวว่าเพิงขอย้ายกลับมาระนองได้ไม่นาน แล้วผู้กำกับสบายดีมั๊ย ไม่ได้เจอกันนาน ผมเห็น สน. มีคนย้ายเข้ามาเปลี่ยนหน้ากันไปมาก ยังดีที่ยังมีคนคุ้นเคยพอได้ไหว้วานกัน”

“ครับ ผู้กำกับฝากความคิดถึงโกเอก ท่านอยากมาหาโกเอกเอง

แต่ติดภารกิจมีประชุมที่ชุมพร ตั้งแต่เมื่อวานครับ”

“อืม ไหนลองว่ามา เรื่องมันเป็นยังไงถึงมายังกันหน้าปั๊มพี่ก้อง”

จากคำบอกเล่าของสารวัตร เรื่องเกิดจากเด็กพม่าสองคนเป็น ขี้ยา พยายามเข้าไปขโมยของชาวบ้านในละแวกใกล้กับท่าเรือ ‘ท่า ตันสน’ หวังจะหาเงินไปซื้อยาบ้าที่เคลื่อนเมืองมาเพื่อเสพ เป็นจังหวะ เดียวกันกับที่สายตรวจสองนายกำลังปฏิบัติหน้าที่บริเวณเดียวกัน ประสบเหตุเข้าเลยเกิดการไล่ล่าจับกุม แถมพวกมันยังขโมยปืนจาก ป้อมยามติดมือมา ด้วย

เป็นที่ทราบของชาวบ้านละแวกนั้นดีว่า เด็กพม่า 2 คนนี้ลักเล็ก ขโมยน้อยอยู่เป็นประจำ ทั้งสองได้วิ่งหนีตัดเข้ามาบริเวณภูเขาหน้า สายตรวจจับมือเตอร์ไรด์ตามมาก่อนจะถึงปั๊มโดยตอนนั้นไม่ทราบว่า คู่กรณีมีอาวุธปืน ยิ่งสวนเข้ามาจนต้องทิ้งรถแล้ววิ่งไล่ตามมาจนถึงหน้า ปั๊มน้ำมัน และโดนยิงสวนมาอีกรอบ เป็นจังหวะที่พี่ก้องก็ลูกลั่นลูกกลน ออกมาจากออฟฟิศ โดนลูกหลงเข้าให้

“ท่าเรือท่าตันสน ไซ้ของคุณนี่ ไซ้มั้ย”

“ใช่ครับโกเอก ของเสียนที่ครับของท่านอดีต สส. ครับ”

เป็นจังหวะเดียวกันที่สารวัตรหันมาสบตาชายร่างใหญ่กับการ ตอบคำถาม แค่ว่าเดียวสารวัตรก็รับรู้ได้ถึงแววตาที่ว่างเปล่าแต่มี ความหมายที่ยากจะตีความ คำถามที่ถามโดยบุรุษห่างไกลบ้าน ซึ่ง หลายครั้งหากจะมีการโยกย้ายข้าราชการระดับสูงกระทั่งผู้ว่าราชการ จังหวัดก็ต้องไต่ถามความเห็นมาที่ชายผู้นี้ ชายที่ปลูกกระต๊อบหลัง เล็กๆ อยู่ริมชายป่า

“เอาแบบนี้สารวัตร จริงๆ ผมไม่อยากยุ่ง แต่มันพากันมามีเรื่อง

บริเวณบ้านผม และจะด้วยความบังเอิญอะไรก็แล้วแต่ พี่ก้องโดนลูกปืนไปด้วย ผมขอเวลา 3 วัน ผมจะตามตัวเด็กพม่าสองคนมาจัดการด้วยวิธีของผม และผมก็ไม่ติดใจหากทางตำรวจจะหาตัวมันไปด้วย แต่หากใครเจอก่อนต้องให้สิทธิ์ที่จะจัดการด้วยวิธีใดวิธีมัน”

“ครับโกเอก เดี่ยวผมบอกผู้กำกับให้ครับ แล้วโกเอก จะให้พี่ก้องไปลงบันทึกประจำวัน แจ้งความไว้มั๊ยครับ”

“ไม่ต้อง ก้องไม่เจ็บอะไรมาก เรื่องเล็ก”

ชายร่างใหญ่พยายามใช้ไม้เท้าพุงตัวขึ้นเพื่อออกจากร้านกาแฟเดินออกไปสัก 3 ก้าวก็หันหลังกลับมาท้วงอย่างกับสารวัตร

“สารวัตร ฝากบอกคุณนทีด้วย พอกับแม่เด็กพม่าสองคนที่ให้คนไปอุ้มมาจากหงาวเมื่อเช้ามืด ปล่อยมันดีกว่า เห็นว่าแค่ลักเล็กขโมยน้อยคงไม่ต้องทำถึงขนาดนั้นมั้ง บอกนทีไปว่า โกเอกขอ แล้วอีกอย่าง ลูกน้องสารวัตรเองนี่ที่เป็นคนจัดการ”

สารวัตรเฉลยสบตาคุณนทีอีกครั้งโดยไม่ตั้งใจ ในแวตที่เรียบเฉยนั้นดูไม่ออกจริงๆ ว่าคิดอะไรอยู่ แต่อาการชาบนใบหน้าจนถึงกกหูของสารวัตรหนุ่มให้คำตอบได้เป็นอย่างดี ถึงสิ่งที่ตนสั่งให้ลูกน้องไปจัดการตั้งแต่เช้ามืดตามคำสั่งของใครบางคน ก็ไม่พ้นสายตาชายผู้นี้

“ครับ โกเอก”

คืนนี้สายฝนซาเม็ดลงมากคล้ายกับว่าหมดแรงที่จะตกเหมือนหลายวันก่อน เวลาเกือบตี 1 ของคืนวันอาทิตย์ถัดจากวันเกิดเหตุ 2 วัน ชายร่างเล็กผอมเกร็ง 2 คนพี่น้องถูกผ้าสีดำปิดตา มัดมือไขว่

หลังแต่ให้อิสระกับสองเท้าได้เดินไต่ระดับความสูงของเนินเขา ล้มลุกคลุกคลานด้วยความลำบากจากการก้าวเท้าที่ไม่อาจเห็นเส้นทาง ยิ่งเดินยิ่งสูงขึ้นๆ บางช่วงจะผ่านเหมืองเก่าที่เคยก่อร่างสร้างจังหวัดนี้มาจนเติบโต ยังมีร่องรอยท่อเหล็กขนาดใหญ่ แท่นปูนซีเมนต์ผุพัง ชุมชนขนาดเล็กใหญ่ให้เห็น สมัยนั้นท่าเหมืองแร่ดีบุกกันเป็นล่ำเป็นสันจนกระทั่งจังหวัดนี้ได้ถูกตั้งชื่อว่า

‘แร่นอง’

ตลอดทางเสียงร่ำให้เป็นภาษาพม่าผสมภาษาไทยของชายและหญิงวัยกลางคน ร้องกล่าวคำขอโทษ คำขอชีวิตที่ถูกชายทั้งสองได้ก่อเรื่องไว้ ทั้ง 4 คนโดนประกบคู่กับชายร่างใหญ่พร้อมปืนพก 9 มม. ที่เคียนเอาตลอดเวลากับลูกน้องคู่ใจอีก 2 คนล้วนแต่เป็นพม่าทั้งหมด

เกือบชั่วโมงที่ได้กพม่า 2 ชีวิตเดินโดยไม่เห็นแสงเดือนแสงดาวได้แต่หวาดกลัว ร่ำให้ คิดไปต่างๆ นานาว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตตนปะปนไปกับเสียงร้องอื้ออึงของผู้เป็นพ่อและแม่ให้น้ำเวทนา ฟังคล้ายคื่นนี้คงจะเป็นคื่นสุดท้ายของตนเองและครอบครัว

จนทั้งหมดมาหยุดเดิน ผ่าผูกตาถูกเปิดออก ถึงจะมองไม่ชัดแต่ทั้งคู่เห็นยอดไม้ ทิวป่าด้านล่าง ไกลออกไปเห็นถึงฝั่งแผ่นดินเกิดของตน มันสูงมากจริงๆ ณ จุดที่ทั้งคู่ยืนอยู่ มันคือริมหน้าผาที่หากก้าวพลาดแค่นิดเดียวก็หมายถึงชีวิตที่หล่นหายลงไป

“โก จะให้ออกาสทุกคนได้คิดว่าทำอะไรผิดกันไว้บ้าง แล้วแก้ไขตัวเองให้ถูกต้อง หากเกิดเรื่องแบบ 2 วันก่อนอีก ทุกคนจะไม่ได้กลับลงไป”

มันคือคำประกาศิตของชายร่างใหญ่ที่มีต่อชีวิตทั้ง 4 คน ที่ส่ง

เสียงดังก้องทิวเขารอบด้าน โขนายและแม่ พ่อและแม่ของเด็กทั้งสอง กอดลูกร้องไห้ น้ำตาไหลออกมามากกว่าสายฝนคืนนี้ กับชีวิตที่ได้กลับคืนมา

“โกนาย พาลูกกับแม่เมียโกนายกลับไปฝั่งเกาะสอง อย่างกลับมาอีก ดูแลสั่งสอนลูกดีๆ ครั้นนี้โชคดีที่โกเอกเจอเด็กๆ ก่อน ไม่งั้นไอ้สองตัวนี้ต้องโดนตำรวจเอารถสิบล้อทับตายข้างทางเหมือนหมาตัวหนึ่ง นี่ถือว่าโกเอกนายเราช่วยไว้ จำให้ดีๆ ”

ซุ่มเสียงภาษาพม่าถูกถ่ายทอดออกมาจากลูกน้องชายร่างใหญ่ ให้ทั้ง 4 คนพ่อแม่ลูกได้รับฟัง

ในขณะที่เดียวกันชายร่างใหญ่ค่อยๆ เดินเข้ามาและหยิบเอา 9 มม. ที่เหน็บเคียนเอาไว้ด้านหลัง บรรจงปลดเซฟ จ่อปลายกระบอกปืนห่างจากน้องของเด็กหนุ่มแค่ระยะฝ่ามือ

“มึงมองตากู”

เด็กทั้งคู่มองฝ่ามือจับที่ท้ายทอยจิกผมแขนหน้าเงขึ้นมามองด้วยสายตาอันอดโรยคละเล้ากับความหวาดกลัว แวตาสะท้อนออกมาพร้อมน้ำตาที่หลังไหลดังสายเลือด

“เบร๊ียง เบร๊ียง”

“กรีด”

“တောင်းပန်ပါတယ် (ผมขอโทษ)”

“တောင်းပန်ပါတယ် (ผมขอโทษ)”

เด็กหนุ่มผู้มีชะตากรรมที่แสนจะโหดร้ายเมื่อเทียบกับชีวิตที่เพิ่งผ่านโลกมาไม่ถึง 20 ขวบปีด้วยซ้ำ กรีดร้องออกมาด้วยความเจ็บปวดนับจากวินาทีที่กระสุนเหล็กกร้อนๆ ทะลุผ่านเนื้อสดๆ ของตนออกไป

พร้อมกับเสียงหวีดร้องโหยหวนแทบขาดใจลงตรงหน้าของแม่ผู้เป็นแม่เสียงปืนและเลือดที่กระเซ็นออกมา คล้ายว่าจะกระชากวิญญาณที่เหลืออยู่น้อยนิดของหล่อน หลุดลอยออกไปจนหมดสิ้น

“จากนี้ไปพวกมึง อย่าได้เข้ามาใกล้มาที่ระนองอีก”

มันเป็นการสั่งสอนดั่งว่าโกรธเกรี้ยวแทบจะฆ่าให้ตายลงสักสิบหน ทั้งที่จริงคือความเวทนาและเศร้าใจ ที่เก็บเอาไว้มัดติดด้วยดวงตาแดงก่ำมึงทั้ง ซึ่งในซอกหนึ่งของหัวใจชายร่างใหญ่ เวทนาเอ็นดูต่อชะตากรรมที่ครอบครัวนี้ต้องเผชิญ เสียงปืน 9 มม. ที่ยิงน้องของเด็กชายพม่าทั้งคู่คนละข้าง โดยกระสุนไม่โดนกระดุกขา ดังสนั่นลั่นป้า เป็นการลงโทษต่อกระสุนที่ยิงไปโดนน้องของน้องชายตนแม้ไม่ได้ตั้งใจ

เป็นการตอกย้ำถึงกฎแห่งธรรมชาติที่ใครทำอะไรต้องรับผลในสิ่งที่ทำ มันจะกลายเป็นบาดแผลที่ทั้งคู่ต้องจดจำไปตลอดชีวิต ว่าในอนาคตก่อนจะตัดสินใจทำอะไรต้องคิดให้ถี่ถ้วน เป็นการกระทำด้วยต้องการให้เกิดการหลาบจำและเกลียดกลัวจนไม่กล้าจะกลับมาเหยียบแผ่นดินระนองนี้อีกเลย

“หิวเข้าพามันไปทำแผลที่หาง แล้วเอาดั่งให้มันสัก 4-5 พันไว้ไปใช้ที่เกาะสอง บอกที่ท่าเรือว่าโกเอกส่งไว้ ปล่อยมันขึ้นเรือไป”

ชายร่างใหญ่เหวี่ยงโทรมกายกว่าจะเดินกลับถึงบ้านพัก ร่างที่เพ็งรักษาตัวจากอาการสโตรก ซึ่งเกือบว่าชีวิตตนเองไปเมื่อไม่กี่เดือนก่อน มารับภาระเดินขึ้นลงเพื่อูกเขานับสิบกิโลเมตร เพื่อจัดการสอนประสบการณ์ชีวิตแก่มนุษย์ที่พลัดหลงเดินผิดทาง

โกเอก เป็นคนมองโลกอย่างที่เป็น มากกว่าโลกอย่างที่ใครคนใดคนหนึ่งอยากให้ เป็น ผู้พิทักษ์รักษากฎหมายควรทำมากกว่าที่ตนต้อง

ทำ ยังจะเอากฎหมายแอบซ่อนไว้ข้างหลัง แล้วตัดสินคร่าชีวิตคนด้วยผลประโยชน์ที่ทับซ้อน คือนี้กฎของธรรมชาติจึงต้องแสดงออกมาให้เห็นแน่นอน เด็กสองคนนี้ไม่ใช่ขี้ยา มีหรือที่ชายร่างใหญ่คนนี้จะมองไม่ออก

“โกเอก ไปยิงขามันทำหรือครับ”

ลูกน้องชาวพม่าถามด้วยความสงสัย

“ให้มันจำ โกไม่อยากให้มันเข้ามาใกล้มาระนองอีก”

“แล้วโกเอก จะเอาไงต่อครับ”

ลูกน้องชาวพม่าอีกคนหนึ่งถามขึ้นมอลอยๆ

“เมื่อวาน นายกฯ ภูมิ ไทระมาหาโก ดูจะกังวลไม่ใช่แค่เรื่องที่เกิดขึ้นที่ปั้มน้ำมัน ตรงท่าเรือน่าจะมีอะไรมากกว่าที่คิด นายกฯ ภูมิคงอยากให้โกทราบถึงความเป็นไปของระนองบ้านเรา ที่โกไม่เคยได้ใส่ใจรับรู้มานาน”

ระนอง หรือ ‘แร่นอง’ จะว่าไม่เปลี่ยนไปก็ไม่เปลี่ยน จะว่าเปลี่ยนไปก็เปลี่ยนไปมากจริงๆ อำนาจ เงินตรา ผลประโยชน์ ทำให้ที่นี้ดูทึมๆ เทาๆ ไปหมดแล้ว จังหวัดเล็กๆ ที่มีประชากรไม่ถึงสองแสนคน แต่มีพรมแดนติดกับประเทศพม่าคั่นไว้แค่แม่น้ำสายหนึ่ง ด้วยความที่การเจริญเติบโตต่างกันมาก นำไปสู่โอกาสของกลุ่มนักธุรกิจการเมืองจกฉวยมาทำธุรกิจสีเทาทั้งน้ำมันเถื่อน ไม้ ยางพารา และแรงงาน

จากเมืองแร่นอง สมณานามของทรัพยากรแร่ดีบุกที่เนืองนองแค่เอาฝ่ามือขุดลงไปก็เจอ กลับมาเป็นเมืองท่าหน้าด่านชายแดนที่มีไว้ขนส่งสินค้าระหว่างสองประเทศ แต่คล้ายเหมือนยังไม่ใช่ว่าสิ่งที่จะทำอนาคตภาพจริงๆ ของจังหวัดนี้ มันถูกซุกซ่อนเอาไว้และปิดบังให้พวามัวมองไม่ชัดด้วยสายฝนตลอดปี

“โกเอก จริงมั๊ยไม่ทราบ ผมร่ำว่ามาว่านายภฯ ภูมิจะลงสมัคร สส. สมัยหน้า ตั้งแต่ทหารปฏิวัติมาบ้านเราไม่มี สส. มาหลายปีแล้ว หากจริงนายภฯ ภูมิ ก็ต้องแข่งกับเสียนที อดีต สส. ยังมี สจ.กาย กระบุรีอีกคนหล่าว”

“อืม ก็ว่ากันไป โกไม่อยากรุง”

มันหนักอึ้งอยู่ในที่กับการช่วยชีวิตเด็กสองคน ที่คล้ายเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่...คงไม่จบแค่นี้แน่ เพราะก่อนหน้านี้จะพาพม่าทั้ง 4 คนพ่อแม่ลูกขึ้นมาบนยอดเขา ตนได้ไต่สวนความจริงจากปากเด็กทั้งคู่ว่าที่มาที่ไปก่อนโดนตำรวจไล่ล่ากลางสายฝนคืออะไร

“ตำรวจกับเด็กสองคนนี่ พูดไม่เหมือนกันสักคำ”

โกเอกรำพึงอยู่ในใจจากคำพูดที่พรั่งพรูออกมาพร้อมน้ำตาของสองพี่น้องชาวพม่า ที่ผลอผลชุกจนตามวัยที่อยากรู้อยากเห็น การหลงเข้าไปในเขตบริเวณท่าเรือซึ่งเสียนทีเป็นเจ้าของ กลับไปพบเห็นสิ่งที่ไม่สมควรเห็นซ้ำให้ แล้วยังเอาเรื่องราวที่ไม่สมควรให้ใครรับทราบ วังหอบฝ่ากระสุนและสายฝนเข้ามาที่บ้านของตน มันกระอักกระอ่วนใจกับความคิดอุดมการณ์ของตน ที่จะไม่ใส่ใจต่อสิ่งที่เด็กพม่าสองคนพบเจอ

แต่กระนั้นการกลับมารักษาดูแลตัวเองจากอาการป่วยรอบนี้ ก็ไม่ใคร่อยากยุ่งเกี่ยวกับใครหรือสิ่งใดเลย ทั้งสองความคิดที่ต่อสู้อยู่ภายในมันยากเหลือเกินที่จะตัดสินใจกับเหตุการณ์ตรงหน้า แต่ลึกๆ เข้าไปนั้นเขาได้ตัดสินใจลงไปแล้วก่อนพาเด็กทั้งสองคนขึ้นไปชำระโทษบนยอดเขาสูง เขาก็ยังเป็น ‘เอก’ ที่หวังดำรงไว้ซึ่งความถูกต้องและยุติธรรมแก่แผ่นดินบ้านเกิดของตนเอง

2

“เจ้าพ่อ”

“ไอ้พวกเก๋าเจ๋ง มึงแดกนี่เข้าไป มึงแดกเข้าไปเยอะๆ”

ธนบัตรใบละพันหลายสิบใบถูกมืออวบขาวแฉวนนาฬิกาโรเล็กซ์สีทอง แหวนเพชรตรงนิ้วนางกำขยำจับยึดเข้าไปในปากของชายสองคนที่สวมชุดกางเกงสีกากี เสื้อยืดสีขาว รองเท้าหุ้มส้นหนังสีดำแวววับ ใบหน้าทั้งคู่บิดเบี้ยวเหยเกไม่ได้รูป เปลือกตา หางคิ้ว ริมฝีปากแตกปริ เลือดไหลซึมกลบปาก เพราะผ่านการโดนชายฉกรรจ์ร่างใหญ่รุมยำมานับชั่วโมง

“ไอ้เหี้ย แม่งเลี้ยงเสียข้าวสุก ไม่ต้องแดกข้าวแล้วไอ้ห่า มึงแดกแบงก์เข้าไป เคี้ยวไอ้ห่า เคี้ยวสิวะ”

ปากก็ตวาดไปสบถด่าทอไป มือก็หยิบแบงก์ปึกใหม่ขยำยึดเข้าไปในปากของตำรวจทั้งสองนาย

“ไอ้ห่า แล้วทำไมมึงไม่ยิงให้มันตายเป็นหมาเผ่าถนนไปซะเลยวะ เหี้ยเอ๊ย”

เหตุการณ์ปะทุอารมณ์เกิดขึ้นที่บ้านหลังใหญ่หลังหนึ่งกลางเมือง
ระนอง เส้นทางขาเข้าไปบริเวณที่เรียกว่าสะพานปลา ใกล้ๆ กับท่าเรือ
ของแพปลาซึ่งเป็นจุดขึ้นอาหารทะเลจากเรือประมงพาณิชย์ขนาดใหญ่
เป็นแพปลาที่จะเปิดให้มีการประมูลอาหารทะเล ต่อรองราคาจากพ่อค้า
แม่ขายทั่วภาคใต้ เพื่อขนส่งต่อไปยังพื้นที่ภาคกลาง ภาคอีสาน บางส่วน
ส่งออกไ้ไกลถึงประเทศลาว เป็นแหล่งสร้างรายได้ต่อปีนับพันล้านบาท
ที่ผูกขาดกับกลุ่มเจ้าของแพปลา ห้องเย็นเรือประมงไม่กี่เจ้า

บ้านหลังนั้นเป็นอาคารสามชั้นขนาดใหญ่ มีรั้วรอบกินบริเวณ
เกือบ 3 ไร่ พร้อมโกดังที่มีสินค้านำเข้าส่งออกวางเต็มพื้นที่ มีคนงาน
ทั้งพม่า ไทย เดินขวัไ้ไขว่กันหลายสิบชีวิต ตลอดทั้งวันจะมีรถเข้าออก
มากมาย ทั้งขนถ่ายสินค้า และรถของแขกที่เข้ามาพบกับเจ้าของบ้าน

“ไอ้หำมึงลากไอ้พม่า ยามที่มันเฝ้าท่าเรือคืนนั้นมา เร็วๆ”

ภายหลังให้คนหิ้วตำรวจทั้งสองนายโยนขึ้นรถของสถานีตำรวจ
แห่งหนึ่ง ขับตะบึงออกไปไม่ทันพ้นตัวบ้าน เสียนทีก็หันกลับมาบรรยาย
โทษะใส่คนที่ยังเหลืออยู่ ลูกน้องที่ใกล้มือใกล้ตีนายที่สุดริบเดินจ้ำ
อ้าวเข้าไปหาชายพม่าวัยกลางคน ที่มีสภาพไปต่างจากตำรวจสองนาย
เพราะเพิ่งรองรับอารมณ์ของเสียใหญ่ไปก่อนหน้านี้ พม่าผู้นำสงสารโดน
จับกระซกคอเสื้อที่ขาดวินมีแต่รอยเลือด ลากถูเป็นรอยทางยาวมา
ตามพื้นดิน

เสียนทีดั่งปีศาจบ้าคลั่ง ตาแดงกำ ฉวยเอามีดปกผลไม้ที่
บังเอิญตั้งอยู่บนโต๊ะ มือข้างที่เหลือหยิกกำเข้าตรงใบหูของพม่าที่ถูกเท้า
ของลูกน้องคนสนิทดันถีบขึ้นมา เสียบ้าเลือดบรรจวงคมมีดจากด้าน
ล่างของใบหูและค่อยๆ ฉีดย้อนกลับขึ้นด้านบน แต่กระนั้นใบมีดที่ใกล้จะ

สุดทางกลับค้างอยู่กับเนื้อสดที่เหลือไม่ถึงครึ่งชิ้นและใบมีดสะบัดหลุดออกมา เหลือแต่ใบหูที่ฉีกออกแต่ยังไม่ขาด ห้อยต้องแตง น่านวดเสียว เลือดทะลักกองลงบนพื้น พร้อมกับเสียงหวีดร้องโหยหวนของพม่าผู้เป็นเจ้าของใบหูข้างนั้น

“ไฉ่-เย-ด แม่ ฎให้มึงเฝ้าแค่นี้ แม่่งทำไม่ได้ ไม่ต้องเก็บไว้หรอก มึงอะ”

เลือดซันๆ ไหลฉาบมือขาวอวบๆ ของเสียนที เลอะเทอะ เประะ มาถึงแหวนและนาฬิกาสีทองที่สลักกับสีแดงฉาน

“ไฉ่ฉิบหาย แม่่ง เรื่องแค่นี้ทำไมจัดการไม่ได้วะ เลี้ยงเสียข้าวสุกจริงๆ”

‘เสียนที’ เจ้าของบ้านชายวัยกลางคนอายุราว 50 ต้นๆ อดีต สส. หลายสมัย สบถลั่นออกมาอีกหลายคำที่จะมีชื่อสรรพสัตว์พันธุ์ต่างๆ เล็ดลอดออกมาด้วยน้ำเสียงอันดัง

“ไฉ่ห่า ที่ไฉ่หึงหนีแม่่งเยอะเยะ เสือกวิ่งไปทางปั้มน้ำมันบ้านไฉ่ ก้อง แล้วไฉ่สารวัตรมันกลัวห่าอะไรนักหนา ต้องรีบไปปล่อยตัวพ่อแม่มันสองคนด้วยวะ อ้าวไม่เข้าใจ”

คำสบถยังคงพ่นออกมาไม่ขาดสายด้วยเหตุการณ์แค่ช่วงเวลา 3 วันแต่เหมือนเลยเถิดเกินไปจากที่คาดการณ์เอาไว้ ‘สินคำมีชีวิต’ จึงต้องถูกแรงชนย้ายออกจากท่าเรืออย่างรีบร้อน จับใส่เรือลำเดิมที่ใช้ขนมาเมื่อช่วงสัปดาห์ก่อน แล้วผลักดันให้กลับไปลอยล้าอยู่กลางทะเลท่าทายคลื่นลม วัดดวงเอาข้างหน้าว่าจะเป็นยังไง เพราะการจะเอากลับขึ้นมาบนฝั่งกลายเป็นที่จับตามองจากฝ่ายที่มีไซ่หรือยังมีไซ่พวกของตนที่ ‘เลี้ยงข้าวสุก’ เอาไว้

“ให้มันลอยอยู่กลางทะเลแบบนั้นสักพัก อย่างเพิ่งให้ใครเข้าไปใกล้เดี๋ยวจะมีคนไปเห็น มันจะสาวมาถึงอ้าวได้ หากจะมีใครบังเอิญไปเจอก็ดีใช้คปเล่ลามันไป ปล่อยให้ราชการมันว่ากันไป หรือก็เฝ้าเม่งทั้งทั้งลำนันแหละ”

“ครับเสี่ย”

ชายในชุดสีก็ ญนิฟอร์มชุดทำงานวันจันทร์ยืนกุมขมับ มือไม่สั่นเทา เพราะเหลือเพียงแค่ตัวคนเดียวที่คอยรองรับอารมณ์อันโกรธกริ้ว การต้องยอมรับสภาพนั้นเพียงเพราะ ‘สามข้าวสุก’ ของตนนั้นออกจะใหญ่กว่าของอีกหลายๆ คนในจังหวัด

“แล้วเสี่ยจะเอาอย่างไรต่อครับ ออเดอร์ที่รับปากจากทางมาเลข ไว้ต้องส่งให้ครบอีกสองเดือนข้างหน้า ชาวที่สะเดา สงขลา ก็ทำให้คนของเสี่ยฝั่งนั้นทำงานยากเหมือนกัน”

“เรื่องฝั่งมาเลข อ้าวไม่ห่วงวะ ที่อ้าวห่วงตอนนี้ คือเรื่องฝั่งระนองนี่แหละ”

“เสี่ยหมายถึง โกเอก”

“ลื้อก็รู้ ว่าไม่ใช่แค่เอก ข้างหลังยังมีอีกที่จับตามู้อ้าวอยู่ เอาจริงๆ แค่ก้องกับกรน้องชายไ้เอก อ้าวก็ไม่ค่อยอยากยุ่ง ดีที่เม่งต่างคนต่างทำธุรกิจไม่ข้องเกี่ยวกัน แต่พอเกิดเรื่องถึงขั้นเลือดตกยางออกทีนี้ละมึงยุ่งตายहां เก้าเจ้งเฮียยย”

“เอาจริงๆ เสี่ย เสี่ยเพิ่งย้ายผมมาระนองเมื่อสองปีมานี้เอง ผมยังไม่เข้าใจว่าจะกลัวอะไรกับสามพี่น้องพวกนี้”

“ช่างเหอะอ้าวไม่มีอารมณ์จะมาบอกลื้อ จัดการเรื่องตรงหน้าก่อน เดียวลื้อให้คนติดต่อ สจ.กายให้อ้าวหน้อย”

“สจ. กระบุรี หรือเสี่ย”

“เออ สจ.กาย คนสองเลือดที่เค้าเรียกกันแหละ อ้าวต้องเตรียมแผนสำรองไว้ก่อน อีกอย่างอ้าวกับมันเริ่มธุรกิจอีกตัวไว้แถบนั้น ดูท่าจะเดินสะดวก ใช้นี่คุยง่ายวิธีการเดียวกันมันไปจัดการของมันเอง พี่น้องมันฝังพม่าเยอะ”

“ครับเสี่ยเดี๋ยวผมให้คนนัดให้”

รทหน่วยงานราชการแห่งหนึ่งของจังหวัดค่อยๆ เคลื่อนตัวออกจากบ้านของเสี่ยที่ นักการเมืองรุ่นใหญ่อดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหลายสมัย ที่เติบโตมาจากการเป็นกำนันตั้งแต่อายุน้อยได้เข้าขึ้นมาเป็น สจ. การเมืองท้องถิ่นระดับจังหวัด ก่อนมานั่งตำแหน่งรองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดระนอง ควบกับตำแหน่งประธานหอการค้าจังหวัด ก่อนได้รับเกียรติเชิญให้ลงสมัคร สส. และครองตำแหน่งมาอย่างยาวนานจนกระทั่งเกิดการปฏิวัติรัฐประหารเมื่อปี 2557

ส่วนในเส้นทางธุรกิจเติบโตมากับวงการค้าไม้ เปิดโรงเลื่อยตัดไม้ส่งออกทั้งไม้จากฝั่งไทยและพม่า ร่วมกับนักการเมืองท้องถิ่นฝั่งอำเภอกระบุรีและอำเภอละอุ่น พอเติบโตขึ้นจึงเริ่มขยายมาสู่ธุรกิจค้าขนาน้ำมัน ผูกขาดน้ำมันของเรือประมงพาณิชย์เกินครึ่งของวงการ และเริ่มจับมือกับบางตระกูลเพื่อเปิดธุรกิจท่องเที่ยวและสปา มีเรือประมงพาณิชย์นับร้อยลำออกทะเลหาปลาเพื่อส่งออกต่างประเทศ

ด้วยความที่เติบโตจนเป็นคนหบดีบ้านใหญ่จึงคบหาสมาคมกับข้าราชการ มีนักการเมืองทั้งท้องถิ่นและระดับชาติมากมาย ที่เข้าออกบ้านหลังนี้ตลอดระยะเวลาเกือบสามสิบปี มีการจัดระบบ ‘ซามซาวสุก’ ด้วยนิสัยใจถึงฟังได้ ภายใต้อุปถัมภ์และระบบ ‘นายหัว’ ของ

วัฒนธรรมทางภาคใต้

กระทั่งวันหนึ่งด้วยความนิยมชมชอบเรื่องราวด้านวัฒนธรรมของ ชลังและไสยศาสตร์ลึกลับ ทำให้ได้มาพบกับ สจ. กาย นักการเมืองหนุ่ม พื้นที่กระบี่ เป็นคนที่มีเชื้อสายไทย-พม่า จนถูกเรียกว่า ‘คนสองเลือด’

ชายหนุ่มวัย 40 ต้นๆ ร่างท้วม ผิวดำ หน้าคม เรียนจบรัฐศาสตร จากมหาวิทยาลัยในกรุงเทพ กลับมาลงรับสมัคร สมาชิกสภาจังหวัด หรือ สจ. และได้รับชัยชนะตั้งแต่สมัยแรก ชายวัยฉกรรจ์ที่มีความทะเยอทะยานทางการเมือง เริ่มสะสมกำลัง เงินตราผ่านการทำธุรกิจเถื่อนแถบชายแดนร่วมกับเครือข่ายที่อยู่มัฟงพม่า ลักลอบส่งแก๊สเถื่อน น้ำมันเถื่อน และลอบนำเข้ายาพาราจากอีกฝั่งเข้ามาขาย สร้างรายได้ เป็นกอบเป็นกำ

แต่ทั้งคู่ไม่ได้ถูกจริตกันแค่ทางธุรกิจ กลับมีความนิยมชมชอบใน วิชาอาคมและของขลัง ยิ่งทำให้การคบหาลึกซึ้งกันมากยิ่งขึ้น

ในทางธุรกิจเสียนทีและ สจ.กาย เพิ่งร่วมมือกันมาไม่เกิน 5 ปี จำกัดวงเพียงแค่พื้นที่ริมชายแดนอำเภอกระบี่ และอำเภอละอุ่น โดยเสียนทีให้อำนาจสิทธิขาดและสัดส่วนผลประโยชน์แก่ สจ.กาย มากกว่าที่ตนเองได้รับ เพื่อง่ายต่อการดูแลพื้นที่ อีกทั้งฝากฝังกิจกรรมทางการเมือง หรือหาความถึงการดูแลหัวคะแนนทั้งหมดในสองอำเภอนี้ไว้ กับ สจ.กาย

การใช้กลยุทธ์แบ่งปันผลประโยชน์แบบนี้ ทำให้การเล่นการเมืองของเสียนที ที่ลงสนามเลือกตั้ง สส. ก็สมัย ก็ได้รับคะแนนนิยมจากทั้งสองอำเภอมาโดยตลอด ไม่เคยพ่ายแพ้ ถือเป็นฐานเสียงที่สำคัญของทั้งคู่

‘น้ำพึ่งเรือ เสือพึ่งป่า’ คำนี้คงไม่ไกลเกินไปที่จะใช้เทียบเคียง

จนกระทั่งวันหนึ่ง มีนายทหารในราชการที่เติบโตมาจากฝ่ายความมั่นคงท่านหนึ่ง แนะนำทั้งคู่ให้พบกับนักธุรกิจชาวมาเลเซีย ที่มีเชื้อสายสุลต่านของอดีตเจ้าเมือง การพบเจอในครั้งนั้นนำไปสู่การดำเนินธุรกิจอย่างหนึ่ง ซึ่งจะได้รับผลตอบแทนเป็นที่ล่อตาล่อใจของทั้งคู่ ด้วยการทำหน้าที่แคตัวกลางขนส่ง ‘สินค้ามีชีวิต’ จากประเทศหนึ่งสู่อีกประเทศหนึ่ง โดยอาศัยเส้นทางท่องเที่ยวเลออันกว้างใหญ่ ซึ่งไม่ใช่เรื่องยากเกินไปสำหรับศักยภาพของเสียนที่กับ สจ. หม่อมผู้รักชอบอำนาจและเงินตราดังชีวิตจิตใจ

ธุรกิจดังกล่าวดำเนินไปอย่างเงียบๆ มากกว่า 3 ปี โดยไม่เคยทิ้งร่องรอยอันใดไว้ให้ใครได้สืบค้น ด้วยอำนาจบารมีและข้ามชั่วสุกที่ทำงานของมันอย่างเป็นระบบ แจกจ่ายกันตั้งแต่ส่วนท้องถิ่นถึงส่วนกลางของอำนาจบริหารในเมืองหลวงกรุงเทพมหานคร

กระทั่งคืนวันศุกร์ที่แล้ว ซึ่งก็หาใช่ศุกร์ 13 เลขอาถรรพ์ตามตำราอันใดไม่ 2 ชีวิต 4 ลูกตา ความซุกซนของเด็กที่เดินหลบฝนชุ่มซามพลัดหลงเข้าไปบริเวณโกดังแถวท่าเรือ ได้ไปเห็นความลับที่ปิดมิดมากกว่า 3 ปี ร่างของสินค้ามีชีวิตนับร้อยคน เดินไล่โซ่ตรวนผูกขาล่ามพันธนาการคล้ายเชลยศึกที่ถูกจับตอนหลังพ่ายแพ้สงคราม มีทั้งลูกเด็กเล็กแดงชายหญิงวัยรุ่นร่างกายกำยำ และหญิงชายวัยชรา

ทั้งหมดอยู่ในภาวะที่มองไม่เห็นอนาคต แม้จะเกิดขึ้นมามีเลือดเนื้อเหมือนทุกชีวิตบนโลก แต่ชะตาก็กลั่นแกล้งให้เป็นคนไร้แผ่นดินไร้สัญชาติ แวดตาเหม่อลอยที่ไร้กลิ่นไอความฝันแห่งการใช้ชีวิตที่ใฝ่ถามอันใดจะสะท้อนออกมา มันว่างเปล่า มันคือสิ่งมีชีวิตที่ไม่มีชีวิตเป็นของ

ตนเอง กลายเป็นแค่สินค้าเอาไว้แลกเปลี่ยนเป็นเงินตรา ผู้คนเรียกสิ่งมีชีวิตที่มีเลือดเนื้อเหล่านี้ว่า

‘โรฮิงญา’

ณ ตำบลปากจั่นอำเภอกระบุรี กลุ่มชายฉกรรจ์หลายสิบชีวิต กำลังขนถ่ายสินค้าบางชนิดเพื่อข้ามฝั่งแม่น้ำไปยังอีกฝั่งของประเทศพม่า แข่งกับสายฝนที่ตกจนใจหิวไม่ขึ้นมาตลอดหลายวัน

“เฮ้ย พวกมึง มัดตรงหัวถึงแก๊สแน่นๆ ตอนรอบแรกที่เอาข้ามน้ำไป ให้อ้าเชือกเกือบหลุด”

“นายหัวผมว่ามันหนักไปครับ น้ำแรงมากด้วย กลัวจะเอากันไม่ไหว”

“พวกมึงก็มัดถึงแก๊สแต่ละรอบให้น้อยลงสิวะ อย่าโง่แรง ใช้สมองมั่งตะ”

“เฮ้ยๆๆ พวกมึงเอาที่ละ 10 ถึงพอ มันหนักเกิน น้ำมันแรงขึ้นมาเรื่อยๆ เดี่ยวถึงแก๊สลอยหายไปใครจะรับผิดชอบวะ 10 ถึงพอ แล้วมัดให้มันแน่นๆ”

ตำบลปากจั่นอำเภอกระบุรี เป็นพื้นที่ติดชายแดนพม่าที่บางช่วงง่ายต่อการเดินข้ามแม่น้ำไปมา แต่พอถึงช่วงหน้าฝนน้ำหลากสูงขึ้นจนล้นตลิ่งยากแก่การเดินทาง โดยปกติพื้นที่ชายแดนติดกันจะมีช่องทางธรรมชาติที่ไม่อยู่ในฐานข้อมูลราชการ แต่เป็นเส้นทางซึ่งชาวบ้านประชาชนทั้งสองประเทศใช้ชีวิตประจำวันข้ามไปมาหาสู่กันนับร้อยปี

วันนี้ สจ.กาย มีกำหนดต้องส่งแก๊สहु่งต้มขนาดถึงใหญ่ 48

กิโลกรัม ให้ลูกค้าในพื้นที่เกาะสองฝั่งพม่า ซึ่งแน่นอนว่าผิดกฎหมาย ในช่วงฝนไม่หนักมาก การขนส่งจะใส่รถบรรทุกขนมาจากฝั่งไทย และจะมีรถบรรทุกจากฝั่งพม่ามารับเพื่อขนส่งต่อไป

โดยส่วนใหญ่ สจ.กายจะเอาแก๊สหุงต้มมาจากชุมพร แล้วขนเข้ามาที่ปากจั่นเพื่อมาขนถ่ายต่อ แต่ช่วงนี้เป็นช่วงฝนตกหนักตลอด สัปดาหานี้ในแม่น้ำจึงสูงมากกว่าปกติ วิธีการขนถ่ายสินค้าจึงเปลี่ยนมาใช้วิธีผูกถังแก๊สเข้าด้วยกัน แล้วใช้แรงงานคนลากจูงลอยข้ามฝั่งแม่น้ำไป โดยทุกครั้ง สจ.กายจะเป็นคนมาดูแลด้วยตัวเอง เพราะแก๊สหุงต้มในฝั่งพม่าเป็นที่ต้องการมาก

ด้วยประเทศพม่ายังไม่มีโรงงานผลิตหรือบรรจุแก๊สเป็นของตัวเอง จะมีก็แค่เมืองใหญ่ๆ เช่น ทวาย ย่างกุ้ง เมียวดี ซึ่งไกลจากฝั่งเกาะสองมาก ค่าขนส่งทำให้ราคาแก๊สหุงต้มสูงเกินที่จะรับไหว การลักลอบจากฝั่งประเทศไทยพื้นที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์หรือระนอง จึงง่ายและลดต้นทุนได้มาก ราคาขายในประเทศพม่าก็สูงกว่าฝั่งไทย ทำให้เป็นธุรกิจที่สร้างรายได้ให้ สจ.กายเป็นกอบเป็นกำนานหลายปี แม้ สจ.กายจะมีโอกาสหรือได้รับการติดต่อในธุรกิจอื่นๆ ทั้งที่ถูกกฎหมายและผิดกฎหมาย แต่ สจ.กายก็ไม่เคยทิ้งธุรกิจนี้ของตนเองเลย

ท่ามกลางสายน้ำที่ไหลแรงขึ้นเรื่อยๆ จากน้ำเหนือที่ฝนตกกระหน่ำติดต่อกันนานหลายวัน จากไม่กี่ชั่วโมงก่อนระดับน้ำแค่หน้าแข้ง ผ่านมาอีกไม่ถึงครึ่งชั่วโมงตอนนี้ใกล้ถึงระดับเอว แรงงานบางคนที่ร่างเล็กเตี้ยเริ่มต้นแรงของระดับน้ำที่สูงขึ้นไม่ไหว หลายครั้งที่โดนกระซากจมลงไปจนแรงงานคนอื่นที่ร่างสูงใหญ่กว่า ต้องช่วยกันดึงกระซากขึ้นมาจากน้ำ ยิ่งบางคนที่ต้องอยู่กลางร่องน้ำเพื่อรับต่อสายเชือกที่ผูกถึง

แก๊สเอาไว้ หากรับน้ำหนักไม่ดีแทบจะจมมิดหัวหายลงไปกับถังแก๊สด้วยแรงกระชากของน้ำ ทุกคนล้าล้ากันจนแทบคอแทบจมูกตาแดงก่ำ

“เฮ้ยยย...เชือกมันจะหลุดม่าย นันถึงแก๊สมันลอยหลุดไปมัยนั้”

“นายหวัๆ มันจะหลุดแล้วนั้ทำพริ้อ”

“ทำพริ้ออ้อ...”

สจ.กาย ที่ยืนอยู่ติดกับคนงานที่ร้องตะโกนโวยวายด้วยความตกใจเมื่อเห็นถังแก๊ส 3-4 ถังเหมือนกำลังจะหลุดออกจากสายเชือกที่มัดตรึงถังแก๊สทั้งหมดไว้ มองไม่ชัดว่าเพราะสายเชือกมันยาวเกินไปหรือมันกำลังหลุดออกไปจริงๆ สจ.กายตัดสินใจทันทีโดยไม่รอใต้ถามหาความยกราข้างหนึ่งที่สวมรองเท้าทรงกระบอกใช้ในการทำสวน ถีบลูกน้องคนดังกล่าวที่ยืนคุมการขนถ่ายแก๊สกระเด็นตกลงน้ำไป

“โครม...”

“ต่อ มึงแหละลงไปแล อย่าทำงานกับน้ำลาย ลงไปจัดการไป”

คนงานที่ร่วงลงน้ำเพราะโดนสั่งตื้นเจ้านาย กระเสือกกระสนอยู่ในน้ำที่ท่วมเกือบทั้งตัว ก่อนโผล่หัวขึ้นมาสลักน้ำอีกอักตาแดงฉ่ำ แต่ก็รีบว่ายตามถังแก๊สที่หลุดออกจากเชือกซึ่งมัดกันไว้ระโยงระยาง แก๊ส 3-4 ถังถูกลากกลับขึ้นมาบนฝั่งอีกรอบ

“เอ-ด แม่่ม พวกมึงเอาไปมัดใหม่ให้ดีๆ ฉาบหลุดพันแล้วเห็นม้าย”

ผ่านไปนับชั่วโมงที่กลุ่มชายฉกรรจ์กลุ่มนี้เร่งรีบทำงานแข่งกับเวลาและสายฝน ห่างไปบนฝั่งมีรถโตโยต้าไฟรวิลด์สีขาวรุ่นที่เจ้าหน้าที่กรมป่าไม้ขอใช้งาน วิ่งทะยานลงมาจากเนินด้านบน ส่งเสียงตะคอกโครมครามด้วยเครื่องยนต์เบนซิน 3,200 cc. เหยียบคันเร่งรีดแรงม้าสุด

กำลังกระชากล้อออกจากโคลน สะบัดขีดินเศษตะกอนกระเด็นไปทาง
ด้านหลัง จนมาเหยียบเบรคจอดห่างจากจุดริมแม่น้ำที่ใช้ขนถ่ายถึงแก๊ส
ประมาณ 15 เมตร

“สจ. ครับ สจ. มีโทรศัพท์ด่วนจากเมืองนอง ขอสาย สจ. ครับ”

“มึงบอกไปก่อนว่ากูยุ่ง ไม่เห็นหรือ”

“ผมบอกไปแล้วครับ แต่เค้าบอกว่าเสียงที่ให้โทรหาครับ ผมเลย
แซบขั้บรถจากสำนักงานไปหา สจ. ที่บ้านมาไม่เจอ เค้าบอกว่า สจ. มา
ทำน้ำ ผมเลยแซบตามมา”

สจ.กาย พอทราบข้อความจากเสียงที่พยายามตะโกนแข่งกับ
สายฝน ว่าเป็นใครที่พยายามตามหา ก็รีบสาวเท้าเดินขึ้นจากริมฝั่งที่
ตอนนี้น้ำท่วมขึ้นมาถึงหัวเข่า แล้ววิ่งฝ่าสายฝนตะเกียกตะกายขึ้นเนิน
ที่ลื่นด้วยโคลน ดึงร่างขึ้นมาจากจุดที่รถจอดอยู่ ก่อนเปิดประตูฝั่ง
ตรงข้ามคนขับ รับโทรศัพท์มากำในมือแล้วปิดประตูเสียงดังสนั่น

“ครับ ผม สจ.กาย”

“ท่าน สจ. ครับ ผมนายท่าที่ระนอง พอดีเสียงที่ฝากผมโทร
ประสานงานขอนัดหมายท่าน สจ. ไม่ทราบว่าพรุ่งนี้สะดวกมั๊ยครับ”

“ได้ครับพรุ่งนี้ผมเข้าระนองไปหา แค่นี้ผมรีบ”

สจ.กายส่งโทรศัพท์คืนสารีที่ขับรถเร่งรีบมาส่งข่าว และเปิด
ประตูถีบตัวเองออกจากกรงวังฝ่าสายฝนกลับลงไปริมน้ำดังเดิม

“เอ-ด แม่...เรื่องที่ปืมน้ำมันนั่นกว่า”

สจ.กาย ได้แต่สับสนด้วยความเกรี้ยวกราด อารมณ์ร้อนพุ่งออก
มาจากร่างกายจนแทบจะเป็นไอควันสีขาว ระหว่างเดินกลับลงไปใน
จุดที่กำลังเร่งรีบขนถ่ายถึงแก๊สข้ามฝั่ง ในใจที่กระวนกระวายกับงาน

ตรงหน้าก็หนักพอ ยังต้องมาคิดถึงเรื่องนัดหมายกับหุ้นส่วนทางธุรกิจ
ที่ลงทุนลงแรงกันมาหลายปี

สจ. นุ่มต้องแปลกใจเล็กน้อย ที่ได้ยินเสียงรถไฟรีวีลสีขาว
กระซอกตัวออกไปอย่างแรงผิดปกติก็ไม่ได้ใส่ใจอะไรมาก แต่เขาไม่รู้
เลยว่าคนขับรถไฟรีวีลสีขาวได้เห็นอะไร...

เมื่อ สจ.กายยืนโทรศัพท์คืนแล้วโดดลงจากรถไป จังหวะนั้นคน
ขับรถที่ทำหน้าที่ส่งข่าวหันตามหลังมองฝ่าสายฝนที่ตกอยู่ เขาเห็นใคร
บางคนที่สูงใหญ่กว่าปกติ เดินตามหลัง สจ.กายลงไปในห้างนัก เจ้าของ
ร่างเป็นชายแก่ผิวดำหัวโล้นนุ่งผ้าสีดำน่าๆ ขาดรุ่งริ่งห่อคลุมตัวลงมา
จนถึงตาตุ่ม มือถือไม้เท้า ตอน สจ. วิ่งมาที่รถเขาเชื่อว่าไม่ได้เห็นชาย
คนนี้อย่างแน่นอน มันทำให้เขาสงสัยในสายตาตัวเองยิ่งนัก

แล้วอยู่ๆ ชายแก่คนนั้น ก็หันกลับมามองด้วยดวงตากลวงลึกลับดำ
มืด ศีรษะที่ไร้เส้นผมไร้เนื้อหนังห่อหุ้มส่ายยั้มออกมา เขารู้สึกขนลุกชู
ขึ้นมาทั้งตัว จึงรีบเหยียบคันเร่งรถพุ่งออกไปจากจุดที่จอดอยู่อย่าง
ไม่คิดชีวิต

3

“ฝนแปดแดดสี่”

หญิงสาวพยายามวิ่ง วิ่ง และวิ่ง บางจังหวะเด้ยหันหลังกลับมาดูและหันหน้าวิ่งตะบึงต่อไป อาการหอบหายใจถี่และรุนแรง แม้บรรยากาศจะมีสายฝนตกกระหน่ำอย่างหนักแต่หล่อนกลับยังรู้สึกถึงเหงื่อที่ไหลออกมาจากร่างกายได้เป็นอย่างดี เธอยังคงวิ่งลัดเลาะหันกลับไปมองด้านหลังเป็นระยะ คล้ายสิ่งที่น่าสนใจซึ่งความหวาดกลัวอย่างถึงที่สุด ไม่เคยห่างไกลออกไปเลยไม่ว่าจะวิ่งหนีเท่าไร

จนเหมือนเส้นทางหนีจากบางอย่าง หรือตัวอะไรสักอย่างกำลังจะสุดทาง ด้านหน้ามีแต่ความมืดมิดลงไปอีก จับเส้นทางอะไรไม่ได้ มีแต่เสียงหายใจอันเหนื่อยหอบ เสียงเท้าที่ย่ำพื้นดินและเสียงสายฝนที่ตกทับลงบนตัวหล่อนให้นักอึ้งขึ้นเรื่อยๆ ข้อเท้าของเธอสะดุดเข้ากับบางอย่างที่มีขนาดเท่าหน้าแข้ง ผิวสากๆ เนื้อมันไม่แข็งเหมือนไม้ แต่มันนุ่มนวลๆ มีเมือกหนาเกรอะและกลิ่นคาวปะทะเข้าจมูกน่าขยะแขยง เธอหัวคะมำลงบนพื้นดินที่ฉะไปด้วยน้ำฝน พยายามตะกายร่างขึ้นมา

ชั้นเข้าถึขาตัวเองให้ถดถอยหลังด้วยหมดแรงจะลุกขึ้นยืนอีกแล้ว ในความมืดเห็นเงาภาพสัตว์บางชนิดที่มีลำตัวยาว ดวงตาคู่แดงก่ำ ค่อยๆ ยกสูงขึ้นจนเลยศีรษะของเธอ พร้อมส่งเสียงดัง

“ฟู่ ฟู่ ฟู่”

หากนี่คือความจริงในอนุสติของเธอรับรู้ได้ถึงสัญชาตญาณอันตรายที่สุดของชีวิต ว่าเจ้าสิ่งนี้คงทำให้เธอต้องดับดินลงคืนนี้แน่นอน ในขณะที่หัวใจสั่นระรัว แสงสีแดงของดวงตาคู่นั้นค่อยๆ ยกสูงขึ้นไปอีก พร้อมเสียงขู่ที่ดังขึ้น เธอคิดถึงแต่คุณพ่อ คุณแม่ และพี่ชาย

“ช่วยหนูด้วย”

วินาทีที่เหมือนชีวิตจะจบลง บนร่างของเธอกลับปรากฏแสงสีทองสว่างออกมาจากบริเวณหน้าอก ส่งผลให้สัตว์ปริศนามะหลังถอยหนีออกไป ในนาทีต่อเนื่องเธอล้มถอยหลังไปชนเข้ากับใครบางคน ร่างนั้นพยายามจับแขนข้างหนึ่งของเธอกระชากขึ้น แล้วตะโกนออกมาด้วยเสียงอันดังจนกลบเสียงฝนตกเสียสิ้น

“คุณ หนี่”

ภาพก็ดับจบลงแค่นั้น

“น้องปีตื่นได้แล้วลูกสายแล้ว วันนี้ทำงานวันแรกนะลูก”

“แม่ เสียงแม่เองหรือ”

คำพูดเบาๆ พิมพ์ในลำคอของหญิงสาววัยยี่สิบต้นๆ พยายามลุกขึ้นจากเตียงนอนอย่างยากลำบากเหงื่อไหลพรากกาย จากความฝันที่เธอเพิ่งเผชิญเมื่อไม่กี่วินาทีที่ผ่านมา มันเหมือนจริงเสียจนตอนนี้เธอยังรู้สึกหอบหายใจแรงอยู่เลย สำนวนเนื้อตัวก็มีแต่เหงื่อที่แฉะในร่องนอนยังเปิดเย็นฉ่ำเป็นปกติ สิ่งที่ขาดไปคงเพียงแค่ ดวงตาสีแดงก่ำคู่นั้น

และ-ใครอีกคน-ไม่ปรากฏอยู่ในห้อง

“ฝันอะไรแบบนี้เรา”

คิดย้อนทบทวนเหตุการณ์จากเมื่อคืนที่เธอไปงานเลี้ยงฉลองกับเพื่อนๆ ซึ่งเรียนจบมหาวิทยาลัยพร้อมกัน ตลอด 1 สัปดาห์หลังรับปริญญา ไม่ได้ว่างเว้นจากงานสังสรรค์ เพื่อสลัดทิ้งภาพความเป็นนักศึกษาก้าวเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่วัยทำงาน หลังจากเป็นดักแด้ในรั้วมหาวิทยาลัย จำเรียนวิชาคณะนิเทศศาสตร์สื่อสารมวลชน ตอนนี้ได้ลอกคราบออกมาพร้อมจะกลายเป็นผีเสื้อโบยบินออกสู่โลกกว้าง

เมื่อเรียกคืนสติกลับมาได้จนครบและกลับมาอยู่บนโลกปัจจุบันแล้ว หญิงสาวค่อยๆ ลุกจากเตียงนอนคว้าผ้าขนหนู เดินช้าๆ เข้าห้องน้ำ ปลดกระดุมเสื้อชุดนอนจนเปลือยเปล่า ปล่อย่างของความสาวที่ขาวโพลนเพ่งบ่งบานเปล่งปลั่งด้วยวัยเจริญพันธุ์เต็มที่ ปะทะกับหยดน้ำจากฝักบัวอุ่นๆ รดลงบนศีรษะจนถึงปลายเท้าเรียกสติให้ฟื้นตื่นขึ้นมาพบกับวันใหม่อีกครั้ง ถึงกระนั้นขณะที่อยู่กลางสายน้ำอุ่นของฝักบัว เธอก็ยังไม่กล้าหลับตา

“แม่ เมื่อคืนปีฝันแปลกๆ อีกแล้ว” เธอเอ่ยปากคุยกับแม่หลังจากที่อาบน้ำเสร็จ

“ฝันว่าอะไรลูก”

“ปีฝันเห็นงู ตัวใหญ่มาก เกล็ดสีดำ ดำเป็นสีนิลเลยแม่ ตาเป็นสีแดงดำ ปีกของมันมันจลุ่มลงและมันเลื้อยมาหาบีบมาหยุดตรงหน้า แต่ก็ไม่ทันได้ทำอะไรป่ะ”

“จะเจอเนื้อคู่จริงๆ แล้วลูกสาวแม่”

“บ้า แม่ อันนั้นงูต้องรัดดี ไม่เห็นมันจะมารัดอะไรป่ะเลย”

“เอาน่า คล้ายๆ กันแหละ ผันว่าเจอจุคือเจอเนื้อคู่ หนูก็สวยเหมือนแม่แต่ไม่เห็นมีใครมาจีบสักที แม่เริ่มห่วงแล้วนะ”

“แม่อะ...แต่แม่ ปีผันถึงตัวนี้หลายครั้งแล้วนะ พอมาหยุดตรงหน้าก็ไม่เคยทำอะไรเลย แต่รอบนี้แปลกไป รอบนี้มันน่ากลัวที่สุดและจู่ๆ ก็มีแสงสว่างจ้าออกมาจากเครื่องรางที่ได้มาตั้งแต่เด็ก พร้อมกับได้ยินเสียงใครคนหนึ่งตะโกนออกมาว่า-คุณ หนี-แล้วก็ตามมาด้วยเสียงแม่ปลุกปีนี้แหละ”

พุดจบหญิงสาวก็ดึงเอาสร้อยเส้นหนึ่งออกมาจากคอเสื้อ ตัวสร้อยทำด้วยเงินเส้นไม่ใหญ่มาก ส่วนตัวเครื่องรางเป็นกรอบพลาสติกกันน้ำขอบทอง ด้านในเป็นวัตถุมงคลอย่างคล้ายเขี้ยวสัตว์หรือกรงเล็บโค้งยาวเกือบ 5 เซนติเมตร เธอจ้องมองมันและพินิจอย่างตั้งใจ

“แม่ ปีจำไม่ได้แล้วว่าได้จากไหน รู้แค่ไม่เคยห่างตัวเลย ทั้งๆ ที่ปีก็ไม่ค่อยเชื่ออะไรทำนองนี้ แต่ก็ติดตัวจนบางครั้งไม่คิดด้วยซ้ำว่ามีอยู่ แม่จำได้มั้ยว่าปีได้มาอย่างไร”

“พ่อเราแหละได้จากพระพุทธรูปหนึ่งที่ออกตลาดตระเวนแถวชายแดนนานมาแล้ว หากน้องปีไม่พุดถึงแม่ก็ลืมไปแล้วเหมือนกัน ตอนนั้นพอพ่อเค้ากลับมา ก็เอาแขวนคอให้เราสักตอนประถมสี่หรือห้านี้แหละ”

หญิงสาวฟังเสียงแม่ไปพร้อมกับเพ่งมองเครื่องรางในมือไม่วางสายตา ก่อนจัดการเก็บคืนกลับเข้าไปในคอเสื้ออีกครั้ง

“มันก็น่าแปลกอยู่นะความฝันเรา เอารึป่ะ กินข้าว ต้องขับรถไปทำงานอีกวันแรกอย่าสายเลยลูก”

หญิงสาวรีบเร่งทานอาหารเช้าเม็ดย่อยๆ แค่นมบั้งไข่ดาวเบคอน

และนมสดแก้วหนึ่ง แต่ก็เผลอเผลอคิดถึงความฝันที่ตนต้องพบเจอตลอดสามเดือนหลัง อันที่จริงไม่ได้ฝันแบบนี้มาหลายอาทิตย์จนเมื่อเช้านี้

“แม่ แล้วพ่อออกไปทำงานนานยัง”

“ออกไปพร้อมพี่ชายเราแหละเค้าเอารถมารับพ่อแต่เช้ามีด วันนี้ในค่ายทหารมีพิธีต้อนรับนายคนใหม่ มีตรวจแถวสวนสนามกัน”

“หนูไม่เจอหน้าพ่อมาเกือบเดือนแล้ว”

“อืม ให้เวลาเค้าหน่อย”

แม่มองกลับมาที่ลูกสาวคนเดียวของเธอ ใช้สายตาอ่อนหวานและแอบซ่อนออกไปนิดหนึ่ง ในใจย้อนคิดกลับไปถึงความสัมพันธ์ที่สร้างรอยร้าวระหว่างคนที่สามมีของหล่อนกับลูกสาวคนนี้ พวกเขามีลูกด้วยกันสองคนซึ่งอายุห่างกันมาก การมีลูกสาวที่ทิ้งช่วงห่างนานหลายปี จากลูกชายคนแรก ช่องว่างระหว่างวัย ความคิดอ่าน ก็คล้ายจะแตกต่างกันกว่าปกติ หล่อนโตมากับยุคข้อมูลข่าวสารที่เข้าถึงได้ง่ายกว่าเมื่อก่อน ความคิดอ่านจึงต่างกันไปมาก และมันได้สร้างรอยร้าวขึ้นมาทั้งที่มีความรักกันอยู่เต็มอก

“หนูแค่อยากมีชีวิตแบบที่หนูต้องการ แค่นั้นเองแม่”

“แม่เข้าใจลูก แม่เข้าใจน้องปี ยังไงพ่อเค้าก็เป็นทหารรับราชการมาทั้งชีวิตครอบครัวเราเป็นครอบครัวข้าราชการ คุณปู่หนูก็เป็นทหารมันคือสายเลือดของพ่อเค้า”

“แต่แม่ นี่ชีวิตของหนูนะคะมันเป็นของหนู หนูมีสิทธิ์ตัดสินใจชีวิตตัวเอง”

ลูกสาวคนเดียวของหล่อนเสียงแข็งขึ้นเมื่อมาถึงจุดหนึ่งของการพูดคุย ตั้งแต่จำความได้เธอถูกเลี้ยงมาแบบประคบประหงม ตามใจ

เต็มที่ แทบจะไม่มีอะไรเข้ามาทำให้ต้องเสียใจหรือสะเทือนใจเลย มันเหมือนจะดี ดีมากๆ เพราะทุกอย่างมีคนคิด วางแผน เอาไว้ให้หมดแล้ว ทั้งพ่อ แม่ และพี่ชายที่อายุห่างกันเกือบ 10 ปี เธอจึงเหมือนเป็นเด็กกับทุกคนเสมอมา

จนกระทั่งวันที่โลกมันเปลี่ยนไป ตอนเข้าสู่วัยมัธยมปลายโลกแห่งข้อมูลข่าวสาร โลกของโซเชียลมีเดียก้าวเข้ามามีผลต่อชีวิตของวัยรุ่นยุคนั้นอย่างมาก โลกไร้พรมแดนที่เชื่อมต่อถึงกันอย่างง่ายดายบนฝ่ามือ การได้เห็นโลกในมุมที่กว้างขึ้นนำไปสู่การตั้งคำถามถึงการมีชีวิตและการใช้ชีวิตอย่างมีนัยสำคัญ การเข้าถึงคำว่า ‘เสรีภาพ’ เหมือนมีคำตอบในคำๆ นี้ โดยไม่จำเป็นต้องถามว่าจริงๆ แล้วมันมีความหมายอย่างไร ทั้งหมดทำให้หญิงสาวเริ่มตั้งคำถามกับชีวิตตัวเอง

และหล่อนยังจดจำคำคั้นนั้น คำคั้นที่เส้นบางๆ ของความไม่ลงรอยทางความคิด รวมทั้งความอดทนระหว่างพ่อและลูกสาวต้องขาดผึงลงด้วยบทสนทนาที่เผ็ดร้อน

“ทำไมแค่นี้ทำให้พ่อไม่ได้ ทำไมถึงไม่สมัครสอบ พ่อเตรียมตำแหน่งในหน่วยเอาไว้ให้เราแล้ว ทำไมไม่เอา”

“พ่อ หนูเรียนนิเทศฯ นะพ่อ หนูเรียนสื่อสารมวลชน อีกไม่กี่วันหนูก็จะจบรับปริญญาแล้ว พ่อจะอะไรกับหนูนี้”

“ก็ตอนนั้นปีรับปากพ่อว่าขอให้ไปเรียนไปก่อน จบมาแล้วค่อยมาสอบรับราชการทีหลังไง”

“พ่อ หากหนูไม่พูดแบบนั้นพ่อจะยอมให้หนูเรียนมั๊ย หนูถามหน่อย พ่อจะยอมมั๊ย”

“นี่แกจะบอกว่าแกโกหกพ่อหรือ”

ความโกรธที่ทวีความรุนแรงขึ้น กระทั่งคนเป็นพ่อถึงกับเปลี่ยนสรรพนามในบทสนทนาที่เรียกลูกสาวไป ระหว่างการโต้เถียงที่ร้อนแรงขึ้นเรื่อยๆ

“พ่อ...เพราะพ่อไง เพราะพ่อเป็นแบบนี้ไงหนูถึงต้องพูดแบบนี้ พ่อจะคิดให้หนูทุกเรื่องเลยเหออ หนูแค่อยากมีชีวิตของหนูพ่อ”

“ชั้นว่า ชั้นตามใจแกมากเกินไปด้วยซ้ำ แกจะไปม้อบจะไปร่วมชุมนุมประท้วงชั้นก็ไม่เคยว่า แกทำกิจกรรมหายออกจากบ้านไปที่เป็นอาทิตย์ชั้นก็ไม่เคยบ่น แกจัดงานบ่าวบออะไรของแกจนโดนจับชั้นก็ไปประกันตัวแกออกมา นี่หรือชีวิตแบบที่แกอยากเป็น แกดูแลแม่ แก แม่แก เค้าร้องไห้กับแกมาก็รอบ แกเคยรู้มั๊ย”

“พ่ออย่ามาอ้างแม่ แม่เข้าใจหนูมากกว่าพ่อซะอีก หนูจะใช้ชีวิตแบบของหนูแบบที่หนูต้องการ หนูจะไม่สอบเข้าราชการเด็ดขาด”

“ได้...จ้ะจากนี้ไป แกก็รับผิดชอบชีวิตของแกเองก็แล้วกัน ไม่ต้องมายุ่งกับชั้น”

ทุกอย่างมันจบลงที่เสียงปิดประตูดังโครม มันสนั่นลั่นบ้านเสียจนคนเป็นแม่ที่นั่งจับมือลูกสาว พยายามรั้งแขนหล่อนเอาไว้ กลัวจะโกรธจนถึงหนีออกไปจากบ้านเหมือนเมื่อคราวทะเลาะกันตอนจะเข้าเรียนมหาวิทยาลัย แต่กลับกลายเป็นว่าครั้งนี้เป็นสามีนางที่เดินออกไป เสียงปิดประตูโครมใหญ่คือความอดกลั้นสุดท้ายที่ทำให้คนเป็นแม่ เป็นภรรยาต้องหลั่งน้ำตาออกมา

ดังที่แม่พูดครบครวนของหล่อนเป็นข้าราชการทั้งบ้าน คุณพ่อเป็นนายทหารยศพันเอก พี่ชายเป็นนายสิบรอสอบเป็นนายร้อย คุณแม่เป็นคุณครูโรงเรียนอนุบาลละแวกบ้าน หล่อนเป็นเพียงคนเดียวที่

ตัดสินใจเลือกเดินเส้นทางชีวิตที่แตกต่างออกไป ด้วยบุคลิกคล่องแคล่ว
เปิดเผย ชอบอ่านหนังสือ ชอบขีดๆ เขียนๆ อาชีพนักข่าวจึงเป็นที่ใฝ่ฝัน
เมื่อเริ่มรู้จักตัวเอง

ความสัมพันธ์ที่เปราะบางของพ่อและหล่อนมันอึดครึ้มมาตลอด
สี่ปีในรั้วมหาวิทยาลัย จนมาถึงช่วงที่หล่อนใกล้รับปริญญาและตัดสินใจ
สมัครงาน มันเป็นวันเดียวกับวันที่พ่อเตรียมเอกสารเพื่อเข้าสอบรับ
ราชการ หน่วยทหารที่พ่อเตรียมขอตำแหน่งในโควต้าของครอบครัว
ทหารตามธรรมเนียมไว้ให้ ทุกอย่างมาขาดผึงด้วยเสียงทะเลาะกันอย่าง
รุนแรงและเสียงปิดประตูดังสนั่น มันราวลึกถึงขั้นที่วันรับปริญญาของ
หล่อน ของลูกสาว ก็ไร้เงาของคนเป็นพ่อมาร่วมแสดงความยินดี

“ให้เวลาพ่อเค้าหน่อยนะน้องปี ยังไงก็พ่อลูกกัน”

“ค่ะแม่ แต่หนูไม่มั่นใจนะว่าวันที่แม่บอกให้รอจะมีมัย หนูไป
ทำงานก่อนนะค่ะ”

วันนี้เป็นวันแรกของการก้าวเดินออกสู่โลกใบใหม่ โลกที่เธอ
ตัดสินใจเดินออกจากครอบครัวที่มีพ่อเป็นเสาหลักมาตลอด โลกที่ไม่ได้
รอแค่การพิสูจน์ความคิดตัวเองกับความคิดของพ่อว่าใครคิดถูกหรือผิด
ไม่ใช่แค่นั้น เธอต้องเจอโลกที่อันตรายและน่าเกรงขามมากกว่าที่เคยเจอ
เป็นโลกซึ่งจะเปลี่ยนชีวิตของเธอไปตลอดกาล

บนตึกสำนักงาน 7 ชั้นย่านรามอินทรา นักข่าวสาวนุ่งกางเกงยีนส์
ใส่เสื้อยืดทับด้วยสูทสีเทาตัวใหญ่ รองเท้าผ้าใบสีแดง เร่งฝีเท้ามายืน
รอหน้าลิฟต์ ระหว่างรอก็ดูเวลาที่นาฬิกาข้อมืออย่างรีบร้อน

“เร็วๆๆๆ จะสายแล้ว”

ณ สำนักข่าวเศรษฐกิจและการเมืองไทย

“ใครเคยได้ยินคำนี้มั้ย ฝนแปดแดดสี่ ใครทราบมั้ยว่าหมายถึงอะไร หรือคือที่ไหน”

เสียงตะโกนโหวกเหวก ดังออกมาจากประตูห้องที่เปิดออกโดยมีร่างครึ่งตัวของชายวัยหกลสิบ ใส่สูทผูกไทที่ไม่ได้เข้ารูป หลุดห้อยอยู่กับปกคอเสื้อที่ปลดกระดุมค้อออก ยืนโผล่หน้าและศีรษะผอมกระเซิงสีดอกเลาขาวโพลน ชะโงกออกมาเพื่อฟังคำตอบจากประโยคคำถาม

“เด็กใหม่ เข้ามานี่หน่อย เด็กใหม่ที่เพิ่งเข้ามาทำงานวันนี้ อยู่ไหน”

เสียงตะโกนยังต่อเนื่องโดยไม่รอคำตอบจากชายคนเดิม

“หนูอยู่ที่นี่ค่ะ หัวหน้า มาแล้วๆๆๆ”

ขณะที่เธอเพิ่งวิ่งออกมาจากลิฟต์และสาวเท้าอย่างไร้เข้ามาในสำนักงาน ก็ได้ยินเสียงโหวกเหวกของชายดังกล่าวพอดี จึงเร่งเดินต่อไปจนเลยโต๊ะทำงานของเธอโดยไม่ทันได้วางสัมภาระใดๆ ลง

มันเป็นห้องไม่เล็กไม่ใหญ่ กะทัดรัด ที่มีแต่กองเอกสารต้นฉบับ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร ซึ่งกินเข้าไปเกือบครึ่งหนึ่งของพื้นที่ห้อง มันคือห้องของหัวหน้ากองบรรณาธิการ “สำนักข่าวเศรษฐกิจและการเมืองไทย” หญิงสาวค่อยๆ เร่งฝีเท้าเข้ามาถึงประตูห้อง บก. ก่อนชะงักหยุดอยู่กับที่เหมือนต้องรอการอนุญาตจากเจ้าของสถานที่ก่อนจะก้าวผ่านประตูเข้าไป

“เข้ามา เข้ามาและนั่งลง”

“ขอบคุณค่ะหัวหน้า”

หญิงสาวรีบนั่งลงแล้วพยายามความหาYangมัดผมในกระเป๋า

ออกมาเกล้าผมไว้ด้านหลัง เพื่อแสดงถึงความพร้อมในการรอคำสั่งจาก บ.ก. ด้วยความกระตือรือร้น

“รู้มั๊ย ผนแปดแดดสี่ คืออะไรหรือคือที่ไหน”

“ค่ะทราบค่ะ เป็นคำเปรียบเปรยของจังหวัดหนึ่งทางภาคใต้ แสดงถึงสภาพภูมิอากาศที่อยู่ท่ามกลางสายฝนยาวนานกว่าแปดเดือน และมีแสงแดดเพียงแค่สี่เดือนต่อปี นั่นคือจังหวัดระนองค่ะ”

หญิงสาวผู้ซึ่งเพิ่งเรียนจบสื่อสารมวลชนจากมหาวิทยาลัยตอบคำถาม บก. ด้วยน้ำเสียงแจ่มใส ชัดถ้อยชัดคำ หมายจะแสดงให้เห็นว่าอยู่ตรงหน้าได้มั่นใจถึงความพร้อมที่จะลงสนามข่าวไม่ว่าจะมีคำสั่งให้ไปที่ไหน

“เอานี้ละ เมื่อวานรัฐบาลเพิ่งแถลงข่าวจะผลักดันนโยบายพัฒนาโครงการใหญ่ เชื่อมต่อการขนส่งระบบรางจากฝั่งทะเลอ่าวไทย สู่มังrove ดอนดามัน เป็นโครงการแลนด์บริดจ์ เงินลงทุนน่าจะระดับหลายแสนล้านบาท”

“ค่ะ หนูก็ตามเรื่องนี้อยู่ตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัย โครงการนี้เหมือนจะถูกนำเสนอผ่านผู้ใหญ่ระดับสมาชิกวุฒิสภาจังหวัดชุมพร เพื่อทดแทนโครงการฟันเฟืองอย่างการขุดคอคอดกระ หัวหน้าอยากให้หนูตามเรื่องนี้หรือคะ”

“ก็คิดว้างๆ ตัวโครงการว่าจะผ่านขั้นตอนต่างๆ คงอีกนาน เราเพิ่งเข้าทำงานถือว่าการทดลองงานเตรียมสฤๅ๓เพื่อไว้อนาคต คงได้ใช้แน่นอน”

“หัวหน้าจะส่งหนูลงไประนอง???”

“ใช่”

“คนเดียว?”

“ใช่ ไม่พร้อมรี ผมเปลี่ยนเป็นนักข่าวคนอื่นได้นะ”

“เปล่าๆ ค่ะ พร้อมค่ะพร้อมๆ หัวหน้าจะให้ลงไปวันไหนคะ”

“พร้อมก็ไปทำเรื่องเบิกค่าใช้จ่ายกับฝ่ายการเงินได้เลย ถือว่าฝึกงานช่วงสามเดือนแล้วกัน โอเคนะ”

“ได้ค่ะหัวหน้า”

“คุณออกไปได้ ไปเตรียมตัวให้พร้อม เออ อีกเรื่องหนึ่ง ยังไงสำนักข่าวเราไม่ได้สนใจแต่มุมมองทางเศรษฐกิจ เรื่องการเมืองก็อย่าทิ้ง ผมพอทราบข่าวคราวของจังหวัดระนองว่าอาจจะมีเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญ หลังการปฏิวัติของคุณะ คสช. วางเว้นจากการมี สส. มาหลายปี ผมว่าการที่คณะนายทหารประกาศนโยบายที่มีเงินลงทุนขนาดนี้ หากมีการเลือกตั้งในอนาคต การเมืองที่นั่นคงจะคุ่เดือดขึ้นมาก ยังไงคุณลองหาข่าวเรื่องนี้ไปด้วยนะ”

“ได้ค่ะหัวหน้า หนูจะทำให้ดีที่สุดเลยคะ”

หญิงสาวกลับมาถึงบ้านก็เริ่มตระเตรียมเก็บกระเป๋า เสื้อผ้าระหว่างนั้นก็พยายามคิดทบทวนว่าตนเองเคยเดินทางผ่านจังหวัดระนองหรือไม่ เท่าที่จำได้แค่ครั้งเดียวตอนนั้นตั้งใจจะไปหาเพื่อนที่เคยเรียนคลาสเดียวกันอยู่จังหวัดพังงา ซึ่งเธอกับเพื่อนอีก 3 คนเลือกเส้นทางขับรถผ่านจังหวัดระนอง จึงยังพอจำเส้นทางได้ร่างๆ

รุ่งเช้าของอีกวัน หญิงสาวก็เตรียมบอกลาคุณแม่และพี่ชายที่นั่งรอทานอาหารเช้าด้วยกัน แน่ใจว่าคุณพ่อของเธอออกจากบ้านไป

ตั้งแต่เมื่อวาน ตอนที่แม่บอกว่าลูกสาวคนเดียวจะลงไปทำงานระนอง 2-3 สัปดาห์ แค่นั้นก็เพียงพอที่คนเป็นพ่อจะเก็บเสื้อผ้าออกไปนอนในหน่วยโดยไม่พูดอะไรสักคำ

ที่ผ่านมาทุกคนอาจจะเคยชินกับการออกเดินทางของเธอเป็นอย่างดี เพราะขณะที่ยังเรียนมหาวิทยาลัยเธอก็เป็นนักกิจกรรมตัวยง ไปออกค่ายอาสา ไปสอนหนังสือเด็กๆ ต่างจังหวัด เธอเข้มเพาะตัวเองด้วยสายลมแสงแดดนอกบ้านมากกว่าฟังคำอบรมสั่งสอนจากบุคลากรในครอบครัวเสียอีก แต่ครั้งนี้มันต่างออกไป

“พี่ก็ว่าดีที่น้องปีจะไปทำงานที่ระนองสักพัก อยากพิสูจน์อะไรก็ได้ทำให้เต็มที่”

เป็นครั้งแรกที่พี่ชายซึ่งอายุห่างกันมากจะพูดแสดงความเห็นอะไรออกมา เขาเป็นคนพูดน้อยที่สุดในบ้าน การเป็นพี่ชายคนโตที่ต้องแบกรับความคาดหวังของตระกูลของพ่อ มันก็หนักหนามากเกินไปพอที่เขาจะต้องมารับภาระเรื่องคนอื่นในบ้าน เขาทำได้เพียงแค่แสดงความรู้สึกหรือห่วงใยต่อน้องสาวคนเดียว เพราะลึกๆ เข้าไปในหัวใจเขาก็อยากเห็นน้องสาวคนนี้ได้ใช้ชีวิตแบบที่หล่อนต้องการ ชดเชยกับตนเองที่ไม่เคยกล้าจะทำมัน เขาไม่เคยได้ทำตามความฝันของตัวเอง แม้สักครั้งเดียว

“คะพี่ เอาจริงๆ เหตุผลลึกๆ ที่ปีตัดสินใจรับงานนี้ส่วนหนึ่งก็เพราะปีอยากทำอะไรให้พ่อเห็นว่าตั้งใจและปีทำได้”

“ยังไงเราก็ระวังตัวด้วย พี่แอบห่วงอยู่นะ”

พี่ชายของหล่อนวางซ้อนลงแล้วเอื้อมมือข้ามโต๊ะอาหารไปลูบหัวน้องสาวเบาๆ ด้วยความรักที่มีให้มาตลอด กับน้องสาวคนเดียวของเขา

“ลูก ยังไงก็ระวังตัวด้วยนะ มีอะไรก็บอกแม่ แถวซุมพรค้ายทหาร เพื่อนพ่อที่แม่รู้จักพอมี ลูกเงินเร่งด่วนอะไรคงพอช่วยหนูได้”

“คะแม่ พี่ บีไปก่อนนะ”

“เดี๋ยวๆ รอพี่แปะนึ่ง”

พี่ชายของหญิงสาวรั้งมือน้องเอาไว้เบาๆ แล้วเดินขึ้นบันไดไปบนห้องนอน แคว่จิตใจก็เดินกลับมาพร้อมกล่องไม้เล็กๆ ในมือ ยื่นมาทางน้องสาวคนเดียวของตน

“พี่รู้ว่าเราไม่ค่อยเชื่อถืออะไรกับเรื่องบางเรื่อง แต่เอาเถะยังงี้ ถือว่าพี่ให้เอาติดตัวไว้ หากวันไหนรู้สึกไม่สบายเนื้อ ไม่สบายตัวกินยาไม่หายหาสาเหตุไม่ได้ ลองเปิดกล่องแล้วเอามาห้อยคอไว้เป็นครวๆ ไป”

หญิงสาวมันจะไม่ใคร่เชื่อในเรื่องของขลังหรือวัตถุมงคลแต่สัมผัสได้ถึงน้ำเสียง สายตาที่อบอุ่น ห่วงใยของพี่ชายคนเดียวของเธอ เธอเดินเข้ามาถอดพี่เบาๆ เอาหน้าซุกไหล่พยายามปิดบังหยดน้ำตาที่แอบซึมบางๆ พี่เป็นแบบนี้เสมอมา ตั้งแต่เธอยังเป็นน้องสาวตัวเล็กๆ จะตอนหัดปั่นจักรยาน หัดว่ายน้ำ พี่จะเป็นคนที่สอนเธอเสมอ วันไหนที่น้องสาวคนนี้โดนใครรังแก พี่จะเป็นคนแรกที่เข้ามาปกป้อง พี่เป็นคนไม่ชอบแสดงออก แต่เมื่อได้พูดออกมาเธอก็จะรับรู้ถึงความเป็นพี่ชายได้อย่างลึกซึ้ง

“แหม ลูกนี่มาซึ่งอะไรเอาตอนนี้ ปกติแข็งทื่อเป็นไม้ท่อนไม้พิน น่าถ่ายรูปเก็บไว้ดูจริงๆ” แม่มองพี่ชายและน้องสาว ลูกสุดที่รักทั้ง 2 คนของหล่อนกอดกัน จิ้งวางซ้อนลงและส่งเสียงแซวออกมาเบาๆ

“ขอบคุณค่ะพี่ ไปนะแม่”

กว่าจะฝ่ารถติดขับออกจากกรุงเทพก็สายไปหน่อย หลุดจากทางด่วนลงมาพระรามสองถนนโล่งขึ้น หญิงสาวทำความเร็วผ่านจังหวัดเพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์ จนมาถึงจังหวัดชุมพรก็ตก پای แก่ใกล้เย็นเสียแล้ว

“ว่าอุตสาห์จะทำเวลาไม่อย่างถึงระนองค่าสักหน่อย”

หญิงสาวบ่นกับตัวเองในใจ

มันก็แปลกอยู่นะพอขับรถผ่านแยกปฐมพร เลี้ยวขวาเข้ามาเส้นที่จะไปจังหวัดระนอง ผ่านหน้าค่ายทหารเขตอุดมศักดิ์ จากอากาศแสงแดดจ้า แด่ข้ามพรมแดนมาสัก 10 นาที บรรยากาศเริ่มเปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ชัด เหมือนดังว่าตนเองได้ขับรถผ่านห้วงเวลาที่ต่างกันออกไป หยอดฝนเม็ดแรกหล่นใส่กระจกหน้ารถ และทยอยร่วงหล่นหนาเม็ดขึ้น เริ่มมีหมอกจางๆ ระบายดินขึ้นมาจากแนวป่ารกข้างทาง แยกไม่ออกว่าเป็นควันจากชาวบ้านที่หุงหาอาหารหรือมีแหล่งที่มาจากไหน

“ฝนแปดแดดสี่”

หญิงสาวบ่นพึมพำเบาๆ โดยเสียงไม่ได้ผ่านออกมาพ้นลำคอ สายตาจับจ้องถนนคดเคี้ยวเบื้องหน้า ด้วยกังวลในทัศนวิสัยการมองเห็น สายฝนเริ่มหนักเม็ดลงมามากดั่งว่าโกรธผู้คน อยากสาดใส่ให้สัก น้ำชาใจเสียนี้กระไร สลับกับหมอกฝนยามเย็นเป็นช่วงๆ ที่ผ่านหุบเขาสูง บางช่วงผ่านหน้าผาซึ่งยังมีร่องรอยดินถล่มจากการเกิดน้ำหลากลงมาปิดกั้นเส้นทาง ทั้งร่องรอยว่าเพิ่งชนย่ำเศษหินดินโคลนออกไป มีเครื่องจักรที่จอดนิ่ง และที่กำลังซ่อมแซมถนนกันเป็นช่วงๆ

“เปิดกระจกรถหน่อยครับผม จะเดินทางไปไหนครับ”

“หนูจะเข้าจังหวัดระนองค่ะ มาท่องเที่ยวคะคุณพี่ทหาร”

“ขั้บรระวังหนอยนะครั้บ ช่วงนี้ฝนตกหนักถนนลื่น ขอให้เที่ยวให้สนุกครั้บ”

ตรงนั้คงจะเป็นด่านทหารในพื้นที่ตำบล จปร. อำเภอกระบุรี มีนายทหารประจำการประมาณ 9-10 นาย ยืนถืออาวุธครบมืออยู่ท่ามกลางสายฝน คอยตรวจตรารถทุกคันที่ขับผ่านทั้งขาเข้าและขาออกจากจังหวัดระนอง ทหารบางส่วนนั่งหลบฝนภายในบ่อบม้บงเกอร์ที่มีทั้งสองฝั่งถนน ซึ่งโดยปกติพื้นที่จังหวัดติดกับชายแดนประเทศเพื่อนบ้านมักจะมีการตั้งด่านทั้งทหารและตำรวจเพื่อตรวจค้นเสมอ เพราะมีการลักลอบนำเข้าสินค้าผิดกฎหมายหรือกระทำการลอบส่งแรงงานเถื่อนเข้ามาภายในประเทศ ด่านทหารจะเห็นกันจนชินตาสำหรับคนที่สัญจรผ่านเส้นทางนี้เป็นประจำ

“ค่ะแม่ หนูน่าจะถึงตัวเมืองเย็นๆ ค่ะ เตียวหนูว่าจะแวะจุดที่แคบที่สุดของประเทศตรงคอคอดกระสักแบบ แม่ไม่ต้องห่วงนะลงมาทำงานแค่นี้ก็อาทิตยเอง น่าสนุกจะตาย”

ขับผ่านมาถึงอำเภอกระบุรีสายฝนเริ่มหนักขึ้นๆ บางช่วงแทบจะมองไม่เห็นเส้นทางข้างหน้า รอบข้างเป็นสวนยางพารา สวนหมาก และสวนปาล์มสลั้บกันไป ภูมิประเทศด้านขวามือเป็นเขตประเทศพม่ามาถึงกระบุรีจะเห็นแค่แม่น้ำสายใหญ่กั้้นเขตแดนของทั้งสองฝั่ง ความกว้างอยู่ในระดับที่สามารถถ่วงน้ำข้ามไปได้

บรรยากาศพลบค่ำเริ่มเห็นผู้คนน้อยลงเรื่อยๆ เพราะต่างหลบฝนหาความอบอุ่นกันอยู่ภายในบ้าน แสงไฟที่พอสาดส่องคงมีแค่ไฟริมถนน เมื่อผ่านชุมชนใหญ่จึงจะเห็นแสงไฟของบ้านเรือนสักครั้บ ส่วนแสงดาว

แสงพระจันทร์นั้นมีดมืดเพราะไม่ได้รับอนุญาตจากพระพิรุณให้ส่องแสงลงมา ระนองตั้งเมืองต้องคำสาปที่รอกการปลดปล่อย ระหว่างการชำระล้างด้วยน้ำฝนบริสุทธิ์ตลอดแปดเดือน

“พี่คะ บดินทรวิสูตรไปทางไหนคะ พอดีโทรศัพท์หนูไม่มีสัญญาณเลยคะ”

“เดี๋ยวหนูขับไปถึงสามแยกข้างหน้าหนูจะเห็นบ้อมตำรวจให้เลี้ยวขวาขึ้นไปจะเห็นป้ายวิสูตร เเลี้ยวซ้ายอีกสักพักก็จะถึงครับ”

สำเนียงภาษากลางติดทองแดงได้เหนือๆ จากเจ้าของร้านขายของชำริมทางพยายามอธิบายเส้นทางสู่เป้าหมายแก่หญิงสาวท่ามกลางสายฝนที่ไม่คิดจะหยุดเม็ดลงเลย รถขับไต่เนินเขาขึ้นมาเรื่อยๆ พอเลี้ยวเข้าวิสูตรที่จองไว้ก็เห็นชายฝั่งทะเล อีกฝั่งคือประเทศพม่า

ในความพว่มาด้วยสายฝนยังสามารถสังเกตเห็นเรือบรรทุกสินค้าขนาดใหญ่ 2-3 ลำลอยนิ่งอยู่กลางทะเล ไกลออกไปมีแสงไฟจากอาคารของท่าเรือเอกชนกะพริบสู้สายฝน นักข่าวสาวตั้งใจจะหาที่พักห่างจากตัวเมืองเพื่อความเป็นส่วนตัว เธอจึงตัดสินใจจองวิสูตรติดทะเลดังกล่าว

เมื่อถึงห้องพักจัดการเก็บของและอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จเรียบร้อย นักข่าวสาวหยิบหนังสือเกี่ยวกับจังหวัดระนองที่แวะซื้อตั้งแต่ออกจากสำนักข่าวเมื่อวานมาอ่าน อีกมือก็ดิ่งโน้ตบุ๊กดูกายตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัยออกมาเปิดเพื่อหาข้อมูลเพิ่มเติม ทบทวนทำความเข้าใจจากความเป็นมา ตั้งแต่ก่อตั้งเมืองระนอง ที่มักมีคำอธิบายหมายถึง ‘แร่นอง’ คือท้องถื่นที่มีแร่อุดมสมบูรณ์ จากแร่เนืองนอง จึงกลายเสียงมา

เป็นระนอง และฉายาฝนแปดแดดสี่อันโด่งดัง

คำว่าระนอง ยังมีคำใกล้เคียงภาษาอินโดนีเซียว่า ‘ระนาห์’ หมายถึงทุ่งหญ้า เทือกเขาที่ทอดยาว หรือระนองอาจเป็นคำมลายู คือ ‘ระ’ มาจากเสียงคำท้ายของกัวลา (Guala) แปลว่าปากน้ำ ส่วนคำว่า ‘นอง’ หมายถึงชื่อของแม่น้ำนอง ซึ่งเป็นลำน้ำสายเล็กไหลสู่ปากแม่น้ำเรียกปากแม่น้ำระนอง ยังมีการสันนิษฐานว่าอาจเป็นคำยืมมาจากภาษาพม่าคำว่า

‘ระนัว (Ranou) ซึ่งมีความหมายอันลึกซึ้งว่า ‘ผู้ซึ่งอยู่ด้วยความหวัง’

ช่วง พ.ศ. 2387 ปลายรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว มีคนจีนชื่อ **คอซู่เจียง** ได้เดินทางมาตั้งรกรากที่เมืองตะกั่วป่า ยื่นขอประมูลอากรวัดบึงแขวงเมืองตระ (กระบุรี) และระนอง ต่อมาพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวโปรดเกล้าเลื่อนบรรดาศักดิ์คอซู่เจียง จากพระยาดำรงสุจริตมหิศรภักดี เป็นพระยารัตนเศรษฐีผู้ว่าราชการเมืองระนอง เมื่อพ.ศ. 2405 หรือชื่อเรียกที่คนในจังหวัดคุ้นเคยคือ

‘**คอซู่เจียง ณ ระนอง**’ ต้นตระกูล ณ ระนอง ที่ภายหลังมีลูกหลานเติบโตในเส้นทางราชการได้บรรดาศักดิ์เป็นเจ้าเมืองต่างๆ แถบภาคใต้อีกหลายเมือง แต่ลูกหลานผู้เป็นที่จดจำในประวัติศาสตร์อีกท่านหนึ่งคือ พระยารัษฎานุประดิษฐ์ หรือที่เรียกชื่อว่า **คอซิมบี๊ ณ ระนอง** เจ้าเมืองตรัง ผู้ที่นำเอาต้นยางพาราต้นแรกมาปลูกในประเทศไทยจนกลายเป็นพืชเศรษฐกิจหลักของภาคใต้จนทุกวันนี้

เลยเที่ยงคืนมาแล้ว เสียงฝนยังคงสาดหล่นอย่างหนักสลับกับเสียงฟ้าร้องเป็นระยะ หญิงสาวเริ่มได้สัมผัสบรรยากาศจริง ๆ ของฉายา

ฝนแปดแดดสี่ก็วันนี้ เธอพยายามเอนร่างลงค่อยๆ เปิดดูภาพเก่าๆ ของ
เจ้าเมืองระนอง ชายชรา ใบหน้าเรียว แก้มตอบ คิ้วและหนวดสีดำดอกเลาขาว
ยาวปรกริมฝีปากจนถึงคาง สายตาคมเข้ม สวมหมวกแบบชาวจีน
หล่อนเปิดดูรูปแล้วรูปเล่า จากความอ่อนเพลียทำให้คล้ายหลับคล้าย
ตื่นหนังสือตกลงมาทาบอกหลายครา แต่พยายามขึ้นตาวังจะอ่าน
หนังสือให้จบเล่ม

เวลาค่อยๆ ผ่านไปนับนาที่ นาที่ หญิงสาวเริ่มรู้สึกเหมือนภาวะ
เข้าสู่วังค์เซินในฝัน เสียงฝนเริ่มเบาลง ผ่านม่านหน้าต่างที่โบกพัดตาม
แรงลมเหมือนค่อยๆ ขยับเชื่องช้า สายตาที่ใกล้จะปิดสนิท ได้เห็นภาพ
หนึ่งปรากฏขึ้น

เป็นภาพของห้องทำงานห้องหนึ่งมีชายชราอายุราว 70-80 ปี
หนวดขาวยาวลงมาถึงหน้าอก นุ่งกางเกงจีนผ้าแพรสีกรมท่าและเสื้อ
ยัดคอกลมแขนสั้นสีขาว มือถือไม้เท้ากำลังเดินไปมาหน้าโต๊ะทำงาน
ท่าทางดูดีทักท้วงวล ไม่ก็วินาทีถัดมาก็ปรากฏชายชาวจีนอีกคนเดินเข้ามา
ทำท่าทางคล้ายมีปากเสียงกัน ทั้งคู่ดูลุกลี้ลุกลน ไม่นานชายที่เพิ่ง
เข้ามาก็เดินออกจากห้องไป ทั้งชายชราเอาไว้ที่โต๊ะทำงาน

ลักพักชายชราชาวจีนก็ค่อยๆ เดินก้าวไปยืนอยู่ริมผนังห้องฝั่ง
หน้าต่างวิวิธทะเล เอี้ยวตัวและหันกลับมามองเธอด้วยสายตาที่ซึมเศร้า
แต่แฝงด้วยความอ่อนโยน เขาพยายามพูดอะไรบางอย่างที่แสนเบา
ออกมาจับใจความไม่ได้ เวลาเดินไปอย่างเชื่องช้า ร่างชายชราคล้าย
ดิ่งลอยเข้ามาที่ละนิดๆ จนมาถึงปลายเตียงนอนของตน แต่เธอกลับ
เห็นใบหน้านั้นเลื่อนร่างลงเรื่อยๆ

“เหมือนเคยเห็นที่ไหนนะ”

เป็นภาพจำสุดท้ายก่อนที่หญิงสาวจะหลับลึกลงไปในช่วงเวลา
ของคืนฝนตกพริ้วไม่ขาดสาย

“ทำไมหน้าคู้จัง”

4

“วายุ”

วายุรู้สึกคล้ายดั่งกิ่งหับกิ่งตื่น แต่ประสาทสัมผัสของร่างกายรับรู้ได้ถึงความชื้นของละอองน้ำ ความเย็นของลมที่พัดผ่าน สายตาที่มองออกไปพบกับลำน้ำตกสายสีเขียวสูงชันจากผาด้านบน ไหลตกเสียงดังโครมครามลงมาจนถึงแอ่งน้ำขนาดใหญ่ด้านล่าง มุมมองของภาพในฝันคล้ายโดนจับจ้องจากสายตาคู่หนึ่งไม่ทราบว่าเป็นคนหรือสัตว์ ที่เฝ้ามองทุกกริยาของตนเองซึ่งกำลังขยับกายได้ธารน้ำตกตรงหน้าผาใหญ่

ในเสี้ยววินาทีต่อมาอยู่ๆ ภาพที่เห็นก็ดับลงกลายเป็นความมืดมิดคล้ายตัวเองหลุดวูบเข้าไปอยู่ในถ้ำลึกกลับที่ไร้ซึ่งทุกแสงใดจะแยงกรายสาดส่องเข้ามาได้ มันมืดและเงียบจนน่าหวาดหวั่น

นับไม่กี่นาทีต่อเนื่องกลับได้ยินเสียง ครี๊ดคราด ครี๊ดคราด อยู่รอบตัว ฟังคล้ายเสียงของสัตว์เลื้อยคลานบางจำพวกขยับตัวอยู่รอบข้างไม่ไกลนัก เสียงที่ดังเมื่อขยับแต่ละครั้งเหมือนจะข่มขวัญให้หวาดกลัว 1 ตัว 2 ตัว วิ 3 ตัว อีกอึดใจต่อมา ในภาพฝันนั้นกลับเริ่มมีแสงสว่าง

ค่อยๆ ขาวโพลนเข้ามาในม่านสายตา แสงยิ่งจ้าเสียงของสัตว์เลื้อยคลานตัวนั้นกลับยิ่งเบาลงและค่อยๆ เงียบไป

วายุสะบัดตื่นขึ้นมาประมาณตี 1 จากภาพฝันดังกล่าวแต่เหมือนยังคงมีอาการล่องลอย สะลึมสะลือรู้สึกตัวไม่เต็มสติ พยายามจะลืมตาที่หนักอึ้งที่ละนิด จนเริ่มเห็นภาพกองไฟสุ่มขอนสีแดงอ่อนซึ่งก่อไว้ข้างเต็นท์ที่ตัวเองจะใช้หลับนอน นึกขึ้นได้ว่าเปลอหัดบตรกองไฟไม่ได้เข้าไปนอนในเต็นท์ เขาเริ่มสอດสายสำรวจรอบๆ ทั้งที่ยังพรัมัวมองไม่ชัด

สายตามาหยุดตรงปลายเท้าห่างออกไปไม่ถึง 5 เมตร ภาพที่เห็นเหมือนมีใครคนหนึ่งมายืนอยู่ เขาพยายามตั้งใจลื้ตามองภาพให้ชัดขึ้น ในความพรัมัวเห็นชายชราในชุดคนจีนโบราณสวมเสื้อยัดสีขาว หนดศรยาวสวย ถือไม้เท้า ใบหน้าที่คุ่นเคยเหมือนเคยเห็นที่ไหนแต่ยังคิดไม่ออก

“ทำไมหน้าคุ่นจังวะ”

วายุสะบัดหน้าแรงๆ ตั้งสติตัวเองและค่อยๆ ลืมตาขึ้นมาอีกครั้งภาพของชายชราก็เลือนหายไปเสียแล้ว มันมาปรากฏแค่นับไม่กี่วินาที เพียงกะพริบตาเพื่อเพ่งมองให้ชัดกว่าเดิมร่างนั้นก็อันตรธานหายไป เขาจึงตัดสินใจค่อยๆ ยกร่างอันหนักอึ้ง พยายามยื้นขึ้นสลัดความเกียจคร้านที่เหนื่อยล้าจากการเดินทาง

เมื่อสองวันก่อนเขายังพักอยู่ที่ ‘สำนักปฏิบัติธรรมพระราชพรหมยาน’ ตำบลบ้านท่า อำเภอไชยปราการ จังหวัดเชียงใหม่ เป็นเด็กวัดปฏิบัติธรรมอยู่กับหลวงพ่อ ประมาณเดือนหนึ่งก็คิดอยากเดินทางไปน้ำตกแม่สุรินทร์จังหวัดแม่ฮ่องสอน จึงตัดสินใจขอเสบียงจากหลวงพ่อ

จัดของใส่เป้แบกหลังแ่นออกมาจากสำนักสงฆ์

ภาพของหนุ่มนักเดินทางสะพายเป้เดินเข้าออกที่นี่เป็นที่ชินตาของชาวบ้านละแวกนี้เป็นอย่างดี ยิ่งนานวันยิ่งคุ้นเคยกับชายหนุ่มพูดภาษากลางสำเนียงปักข์ได้ เดินถือย่ามสะพายข้างตามหลังพระป่าออกบิณฑบาตทุกเช้ามีด การทักทายโอภาปราศรัยจนเกิดความสนิทสนมหลายครั้งที่ชายหนุ่มออกช่วยชาวบ้านเก็บเกี่ยวพืชผลการเกษตร เช่น ต้มหอม กระเทียม ซึ่งเป็นรายได้หลักของที่นี่โดยไม่คิดค่าแรงแลกกับการที่ชาวบ้านมาช่วยกันพัฒนาวัด สร้างกุฏิ สร้างศาลาเล็กๆ ไว้ให้คนต่างถิ่นมาฝึกปฏิบัติธรรม วิถีชีวิตที่เรียบง่ายผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนเป็นภาพจำนับปี

ครั้งนี้ก็เป็นเช่นนั้น วายุแบกเป้ออกเดินทางโดยการโบกรถผ่านเมืองแล้วเมืองเล่า จากอำเภอไชยปราการมาถึงอำเภอแม่แตง เลี้ยวขวาที่ตลาดแม่มาลัยเข้าสู่อำเภอลำปางและเข้าเขตอำเภอปางมะผ้าของจังหวัดแม่ฮ่องสอน นอนค้างแรมที่อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอนหนึ่งคืน โดยขึ้นไปขออาศัยกางเต็นท์นอนบนยอดพระธาตุดอยดอยกองมู

กระทั่งเช้าตรู่ก็โบกรถต่อจนมาถึงจุดหมายที่ต้องการคือ น้ำตกแม่สุรินทร์ อำเภอขุนยวม จังหวัดแม่ฮ่องสอน เส้นทางร่วมหลายร้อยกิโลเมตร การออกเดินทางจากวัดมารอบนี้เขาไม่ได้บอกเหตุผลจริงๆ กับหลวงพ่อก็เพราะเป็นกิจทางโลกซึ่งค่อนข้างเสี่ยง ตนเองก็ไม่ต้องการให้หลวงพ่อดูต้องมานั่งเป็นห่วงกังวลหรือมาพัวพันกับเรื่องราวต่างๆ ของตนไปด้วย

ย้อนกลับไปก่อนหน้านี้ไม่นาน วายุได้รับการติดต่อจากครูดอยคนหนึ่งที่นี่คุ้นเคยกันเมื่อตอนเขามาออกค่ายอาสาพัฒนา สร้างอาคาร

เรียนที่โรงเรียนในอำเภอแม่สะเรียง จังหวัดแม่ฮ่องสอน การได้ใช้ชีวิตกับ ‘ครูแดง’ จนรักใคร่ชอบพอ หลังจากนั้นก็มีอีกหลายครั้ง ตนได้อาสา กลับขึ้นไปสอนหนังสือที่โรงเรียนบ่อยๆ เวลาล่วงเลยผ่านไปการติดต่อกันเริ่มขาดๆ หายๆ

ข่าวสุดท้ายที่ตนได้ทราบจากคุณครูท่านอื่นๆ คือแกย้ายไปสอนโรงเรียน ตชด. ในพื้นที่เขตอุทยานแห่งชาติน้ำตกแม่สุรินทร์ อำเภอขุนยวม จังหวัดแม่ฮ่องสอน ด้วยความที่ครูแดงเป็นครูคอยและมีเสียงนึ่งของชีวิตเป็นกะเหยิงปกากะญอหรือ ‘ปกากะญอ’ ซึ่งเป็นกลุ่มชนเผ่าชาติพันธุ์ทางพื้นที่ภาคเหนือ จึงมีนิสัยอีกด้านคือการรักษาป่าไม้และทรัพยากรธรรมชาติ ด้วยถือเป็นภารกิจศักดิ์สิทธิ์ของทางชนเผ่า ซึ่งเป็นที่รับทราบกันดี

“หากไม่มีป่าจะไม่มีเรา ปากะญอเชื่อเสมอว่า ดวงวิญญาณของป่ากับของชนเผ่าปากะญอ คือวิญญาณดวงเดียวกัน”

เป็นประโยคที่ครูแดงจะพูดออกมาเสมอเมื่อเหล่าป่าเข้าปาก ชาวคราวล่าสุดท้ายทราบจากการพยายามติดต่อกับครูแดง คือการที่แกเข้าไปพัวพันต่อสู้กับขบวนการลักลอบตัดไม้ในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติน้ำตกแม่สุรินทร์ รวมถึงการต่อสู้กับกลุ่มนักการเมืองในพื้นที่ที่พยายามบุกรุกป่าต้นน้ำเพื่อลักลอบปลูกไร่กัญชา การต่อสู้ของแกนนำชาวบ้านร่วมกับเจ้าหน้าที่ป่าไม้ที่กินเวลานานหลายปี

สุดท้ายเมื่อสักประมาณ 1 เดือนจากข่าวที่วายุได้รับ ครูแดงกับแกนนำอีก 2 คนหายตัวไปจากพื้นที่อย่างไร้ร่องรอยและนี่คือเหตุผลหลักในการเดินทางมาของวายุครั้งนี้

“เมื่อวาน ก่อนเข้ามาในพื้นที่อุทยาน ผมโทรคุยกับผู้พันค่ายกอง

ร้อย ตชด. 337 แม่สะเรียง ที่คุ้นเคยกันไว้คร่าวๆ ท่านรับปากจะช่วย
ประสานให้หากผมต้องการความช่วยเหลืออะไร”

“ครับ อันที่จริงผู้พันที่เพิ่งย้ายมาที่นี่ ท่านใหม่มากจริงๆ เรา
กังวลว่าท่านย้ายมาด้วยเหตุผลอะไร”

“พี่กำลังจะบอกว่า กลัวท่านย้ายมาเพราะการเมืองหรือเข้ามา
ดูแลผลประโยชน์ให้ใครใช้มั้ย เอาตรงๆ ตัว”

“แหมคุณก็ ทางฝั่งเรามีประสบการณ์ไม่ดีมาบ้าง เงินทองไม่
เข้าใครออกใคร แทนที่จะช่วยกัน กลัวแต่จะเอาข้อมูลจากฝั่งเราไปให้
เค้าเสียมากกว่า”

“อืม ผมเข้าใจแต่หลังการปฏิวัติรัฐประหารรอบนี้ คณะผู้ก่อการ
มีนโยบายทวงคืนผืนป่าออกมาดูเอาจริงเอาจังกับขบวนการลักลอบตัด
ไม้ทำลายป่าและบุกรุกที่ดินเขตอนุรักษ์ เป็นข่าวดังหลายคดี ผมว่าก็
น่าอุ่นใจขึ้นมาหน่อย แม่ฮ่องสอนคงเป็นพื้นที่จับตามองเป็นพิเศษ
นั่นคือโอกาสของเรา”

เมื่อเขาเดินทางมาถึงที่ทำการอุทยานน้ำตกแม่สุรินทร์ ในช่วง
บ่ายเป็นเวลานัดหมายกับพี่ๆ เจ้าหน้าที่ป่าไม้ที่เพิ่งกลับจากออกตรวจ
พื้นที่รอบๆ เพราะพบเห็นช้างป่าออกมาใกล้พื้นที่พักแรมของนักท่องเที่ยว
เมื่อมาถึงทั้งวายุกับเจ้าหน้าที่ป่าไม้ก็ได้นั่งล้อมวงประชุมงานกันต่อ
ด้วยวายุเองการมารอบนี้เร่งด่วนและมีเวลาจำกัดมาก

อันที่จริงวายุไม่ได้มาที่นี่เป็นครั้งแรก การมาหนแรกเกิดขึ้นเมื่อ
หลายเดือนก่อน ตอนนั้นเขายังไม่ค่อยได้รับความไว้วางใจจากเจ้าหน้าที่
ป่าไม้ที่นี่ จนวันหนึ่งมีการวางแผนเดินสำรวจแนวป่าระยะทางกว่า
30 กิโลเมตร ที่ใช้เวลาเกือบสัปดาห์กับการเดินเท้าและใช้ชีวิตอย่าง

ยากลำบากด้วยกัน มีหลายครั้งที่ได้ปะทะเข้ากับกลุ่มที่ลึกลับขมขื่นยาเสพติดซึ่งอาศัยเส้นทางบนเขาเป็นมดงานขนยาบ้า วายุกีร์ร่วมในการจับกุมดังกล่าว

การใช้ชีวิตตากลม ห่มป่า หาอาหาร คลานต่ำ คลำเส้นทาง นอนค้างบนเปล แหงมองจันทร์กลางสายฝนร่วมกันหลายวันติดต่อกัน จนเกิดความไว้วางใจกันขึ้นมา อีกประการคือการมีตัวกลางที่สามารถส่งข้อมูลตรงต่อนักข่าวหรือนักการเมืองร่วมอุดมการณ์ในรัฐสภา เป็นสิ่งที่เจ้าหน้าที่ป่าไม้ในพื้นที่ขาดมานาน เพราะหากอาศัยคนในระบบก็เกรงว่าจะเกิดผลเสียมากกว่าได้ ด้วยมีข่าวว่าเส้นสนกลในของขบวนการรุกป่าได้แทรกซึมไปถึงคนเกือบทุกระดับแล้ว การที่วายุกีร์มาเพื่อจะนำข้อมูลโดยตรงกลับไปกรุงเทพฯ ถือว่าเป็นอาวุธลับที่สำคัญของเจ้าหน้าที่ป่าไม้เลยทีเดียว

“พวกพี่ลองดูเส้นทางแนวสันเขาต่อจากที่เราเดินสำรวจรอบก่อน ช่วงนี้ฝนตกหนักทัศนวิสัยไม่ดี ผมเกรงว่าภาพถ่ายทางอากาศที่ได้มาจะไม่ชัด”

“ทางเราก็คิดไว้แล้ว ก่อนคุณจะมาเราเลยส่งหน่วยลาดตระเวนออกล่วงหน้าไปก่อนแล้วตามพิคตินี้ บวกกับที่ชาวบ้านเข้าไปหาของป่าส่งข่าวมาว่าเจอถาวรทุกเล็กเอาคนงานเข้าป่า พยายามตัดถนนสร้างเส้นทางขนไม้เอาไว้ซึ่งภาพถ่ายทางอากาศคงจับภาพไม่ได้ เพราะซ่อนอยู่ใต้ร่มไม้ที่ป่านล่าง”

“มันไกลจากที่เราออกตรวจรอบก่อนแค่ไหนครับ”

“ราวๆ 15 กิโลเมตรเยื้องไปทางขวา หากคุณวายุกีร์ได้ มันเป็นสันเขาเล็กที่ซ่อนซ้อนกับแนวเทือกเขาใหญ่ตรงนี้บังเหลื่อมกันอยู่

นี่แหละธรรมชาติ คือหากตัดไม้ตรงนี้มองจากด้านบนก็ไม่พบครีบ ตัดเสร็จลงปลุกก็งูชาติต่อได้เลย”

“โอเค รอบนี้คงแค่นี้ก่อนผมว่าเราตีหน้าไปเยอะ ยังไงเราต้องรอความชัดเจนของภาพถ่ายทางอากาศอีกรอบและรอผมประสานทีม นักข่าวกับเจ้าหน้าที่ส่วนกลางที่กรุงเทพฯ ให้เรียบร้อยก่อนทำตามแผนสุดท้าย เมื่อข้อมูลทุกอย่างมันสรุปลงตัวเดี่ยวเรานัดกันอีกที แล้วพวกพี่พอทราบข่าวครูแดงกับพวกที่หายไปบ้างมั๊ย เรามีข่าวคราวอะไรมาเพิ่มบ้าง”

วายุถามเจ้าหน้าที่ป่าไม้ที่สูมหัวกันอยู่ออกไปโดยสายตามองลง ไปบนแผนที่บนโต๊ะ ตรงรอยกากบาทสีแดง ระบุเป็นพื้นที่จุดสุดท้ายที่ครูแดงและพวกหายตัวไป เป็นเขตพื้นที่ป่าชุมชนซึ่งให้ชนเผ่าปกเกะญอทำมาหากินและใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับเขตอุทยานฯ

“ยังครับ มีดแปดด้านหวังอะไรไม่ได้มากจริงๆ ครับวายุ”

“ครับไม่เป็นไร ผมเข้าใจ ค่อยว่ากัน จังหวะนี้เราพัก่อนกันก่อน”

“วายุคุณจะมาร่วมวงทานข้าวเย็นกันมั๊ย เดี่ยวหัวหน้าอุทยานฯ ท่านกำลังเดินทางกลับจากไปประชุมที่จังหวัด จะได้คุยกันสักหน่อย และรายงานท่านพร้อมกัน”

“ขอค่าๆ นะพี่ ผมว่าจะเดินไปที่น้ำตกหน่อย รอบนี้อายุได้ไม่นาน”

เส้นทางไปน้ำตกห่างจากสำนักงานพิทักษ์ป่าไปกลับประมาณ 5 กิโลเมตร เส้นทางสลับขึ้นลงตามแนวป่าไม่ลำบาก นักท่องเที่ยววันนี้บางตาด้วยใกล้จะตะวันตกดิน ส่วนมากจะเดินสวนกันเพราะต้องรีบออกจากน้ำตกใหญ่ก่อนมืด

วายุชอบดูน้ำตกช่วงกลางคืนมากเพราะแสงของสายน้ำสะท้อน

กับแสงจันทร์เป็นสายสีเขียวลงมาจากผาสูง ตัดกับความมืดมิดของ
แนวป่ารอบด้าน ยิ่งขับให้น้ำตกสว่างขึ้นไปอีก เขานั่งชมความงามอยู่
พักหนึ่งแล้วตัดสินใจกลับมากำลังงานกินมือเย็นและสรุปกับหัวหน้า
อุทยานฯ อีกรอบ ก่อนขอตัวแยกออกมาถือไฟ นั้งจับกาแฟและผล
ลับไปจนถึงขึ้นขึ้นมากับภาพฝันแปลกๆ ถึงจนน้ำตกสวย ความมืดมิด
และเสียงประหลาด รวมถึงชายชราชาวจีนลึกลับหน้าเต็นท์นอน

“แหม ได้ข่าวว่าผีดูมาก ไม่เห็นสักอะ ไหนว่ารุ่นพี่เคยมานอน
ที่นี่ตกตึกโดนผีมาจับขาลากออกไปจากเต็นท์ไกลไปหลายสิบลเมตร ไม่
มาลากกูมั่งวะ นี่แค่มีฝันมอ่งๆ”

เขาบ่นพึมพำคนเดียว คืนนี้แสงจันทร์ที่สว่างมากดวงดาวพร่างพรว
เต็มท้องฟ้า ทั้งที่เมื่อช่วงเย็นตอนเดินไปดูน้ำตกฝนยังปรอยๆ
คิดถึงตอนที่หลับถึงตื่นเมื่อสักครู่ภาพในภวังค์ก็คล้ายคลึงกันไม่ผิดเพี้ยน
กับเมื่อช่วงเย็นที่เดินไปชมความสวยงามของน้ำตกที่ได้ชื่อสูงที่สุดใน
ประเทศไทย

“ตอนนี้หลวงพ่อก็เป็นไงบ้างนะ ออกมาจากวัดมาหลายวันแล้ว
งานที่นี้ก็ประชุมเสร็จเรียบร้อยแล้วนัดหมายกันอีกรอบ ไม่งั้นพรุ่งนี้
เตรียมตัวกลับวัดดีกว่า คิดถึงหลวงพ่อดีแล้ว”

เขารำพึงกับตัวเองในใจและย้อนภาพกลับไปเมื่อไม่กี่สัปดาห์
ก่อน วายูเพิ่งเสร็จภารกิจงานที่รับค่าจ้างให้จัดการวางแผนการเลือกตั้ง
ของ นายก อบจ. จังหวัดหนึ่งทางภาคอีสาน หลังจบภารกิจก็ขึ้น
รถไฟมาเชียงใหม่และโบกรถต่อมาพักอยู่กับ ‘พระแสนปรีดา’ พระ
วัดป่าบนหุบเขา อาสาเป็นเด็กวัดกินข้าวกันบาตร ถือโอกาสฟังธรรม
ฝึกฝนทำวิปัสสนากรรมฐาน ท่องบทสวดมนต์คาถาตามแต่ที่หลวงพ่

สอนสั่ง เปื้อนๆ ก็ขออาหารในโรงทานออกมาโบกรถเที่ยวไปเรื่อย เสี่ยงหมดก็กลับวัด

หลังนั่งจิบกาแฟที่ด้อมรอบกองไฟเอาไว้ตั้งแต่ค่ำ อิงเอนผิงไฟที่ลูกโซนขึ้นเพราะได้พื้นสองสามท่อนโยนสุมลงไป ช่วยแก้อาการหนาวทั้งในส่วนของสภาพอากาศและในส่วนความรู้สึกที่ได้รับจากความผืนเมื่อครู่ อาการหนาวที่แยกไม่ออกว่าอันไหนมากกว่ากัน ในขณะหนึ่งของความคิด เขานึกถึงชีวิตที่ผ่านมาช่วงหลายปีหลัง เหมือนใช้มันแบบพัดไปเรื่อยไม่มีทิศทางแล้วแต่สายลมจะพาไป ไร้เป้าหมาย ชักพาก็เริ่มรู้สึกวงขึ้นมาอีกครั้ง ลูกขึ้นค่อยๆ คลานเอาร่างกายอันหนักอึ้ง มุดตัวเข้าที่นอนจังหวะที่หันหน้าจะสะดุดขาปัดันท์ ภาพชายชราชาวจีนก็ลอยมาตรงหน้าอีกครั้ง

“ใครกัน...”

เขาเอนตัวลงนอนหัวหนุนหมอนลมไบเล็ๆ แล้วก็หลับหลับไป

กริ่งงงงงง...ชายหนุ่มสะดุ้งตื่นตอนเช้ามืดเพราะเสียงโทรศัพท์สายตาวร่ำมัวพยายามควานหาแหล่งที่มาของเสียง ค่อยๆ ลืมตาและกดรับสายเพราะคุ้นเคยกับหมายเลขที่เรียกเข้ามาเป็นอย่างดี

“มอเนิง ครีบหลวงพ่อ”

“ตื่นรียังโยม หลวงพ่อรอบกวเวลานอนรีเปเล่า”

“ไม่ครับไม่ ผมกำลังจะตื่นพอดีครับ”

“แล้วเป็นไงอากาศดีมั้ย ฝนตกบ้างรีเปเล่า”

“อากาศเย็นดีครับหลวงพ่อก็ฝนช่วงเย็น ช่วงค่านิดหน่อยเองครับ”

“ดีแล้วว่ะ”

“หลวงพ่อบิณฑบาตเสร็จแล้วหรือครับ”

“วันนี้ไม่มีบิณฑบาตนะ พอดีมีลูกศิษย์จากตัวเมืองเชียงใหม่โทรมาหาตั้งแต่เมื่อวานว่าวันนี้จะเอาอาหารมาถวายทั้งเช้าและเพล ตอนนี้หลวงพ่อกำลังรอเวลาให้ส่วว่างอีกหน่อย แล้วโยมเป็นไงบ้างละ เจอที่ต้งใจอยากจะทำอะไร”

“ม่ายยยเลยครับหลวงพ่อ ผิดหวังอย่างแรงนิ มีแต่ความรู้สึกช่วงค่ำ ช้ายที ชาวที คล้ายร่างไครองค์ไหนลงมา เหมือนท่านมาสังเกตการณ์มากกว่า นอกนั้นไม่เห็นอะไร”

“ท่านก็คงลงมาดูลูกหลาน โยมสัมผัสได้ก็ถือว่าจิตหนึ่งขึ้นกว่าแต่ก่อน หมั่นฝึกฝนบ่อยๆ อย่างที่หลวงพ่อสอนไว้ โยมจะถือเอาพุทธาณุตติกรรมฐาน ธรรมานุสสติกรรมฐาน หรือสังฆานุสสติกรรมฐาน เป็นวิปัสสนากรรมฐาน ก็เอาตามถนัดฝึกมากสั้มันคง มองเห็น รับรู้ สัมผัสได้ถึงรูกขเทวดา ผลอๆ สักวันจะเรียกนางไม้สวยๆ มานั่งคุยเล่นรอบกองไฟได้ แต่ให้จำไว้สำคัญที่สุดคือสติอันมั่นคงหนักแน่น หมั่นฝึกฝนเอาไว้เพื่อรับมือสิ่งที่โยมจะเจอในกาลข้างหน้า จำเอาไว้ให้ขึ้นใจ”

“เข้านี้หลวงพ่ามาแปลก อย่างที่ปรีตินาธรรมไว้สิครับ”

อันที่จริงเขาคุ่นเคยกับวิธีการพูดการสื่อสารอธิบายความของหลวงพ่อก่อนข้างดี ด้วยท่านปฏิบัติกรรมฐานจิตจนสามารถสัมผัส มองเห็นบางสิ่งหรือหลายสิ่งหลายอย่างในกาลข้างหน้าได้ แต่ด้วยกฎแห่งหลักธรรมคำสอนมีอาจบอกกล่าวจนสิ้นสงสัยอย่างชัดเจน ถือเป็นการขัดต่อวิถีแห่งโลกปกติวิสัย แต่ท่านพยายามส่งสารเป็นถ้อยคำให้เรา

ร้อยเรียง ดีความและหาคำตอบเอาเองว่า ‘อาจจะ’ มีอะไรจะเกิดขึ้นหรือไม่อย่างไร

การจะสัมผัสสิ่งนั้นได้ดียิ่งด้วยตัวเราเองก็ต่อเมื่อเราตั้งใจฝึกฝนในแนวทาง วิถีปฏิบัติเดียวกับท่านต่างกันเพียงแค่ คนหนึ่งนั่งเหลืองหม่จัวร์ อีกคนคือผู้ใช้ชีวิตในโลกียสถานปกติ แต่ทั้งคู่ล้วนตัดสินใจดำเนินชีวิตให้หลักธรรมคำสอนของพระพุทธศาสนา

“เอาน่าโยม หมั่นฝึกฝนที่สั่งสอนไป ทั้งกรรมฐาน รวมถึงคาถาป้องกันตัวไม่กี่บท มากางเดินท่อนอนวัดอาตมานับแรมปีแล้ว ก็ต้องเอาอะไรติดตัวกลับไปบ้าง”

“ครับหลวงพ่อ เออหลวงพ่อดีียววันนี้ผมจะกลับวัดนะครับแต่อาจจะถึงค่ำหน่อย”

“หลวงพ่อว่าโยมคงไม่ได้มาหรอก เมื่อคืนก็มีใครบางคนมาตามหาโยมแล้วนี่”

ประโยคนี้นำเอาผมลุกขึ้นมานั่งแบบอัตโนมัติ จากท่านอนที่งัวเงียกลับมาตื่นแบบร้อยเปอร์เซ็นต์

“หลวงพ่อ เห็นอะไรครับ”

“เอาแบบนี้โยม จดจำสิ่งที่อาตมาสอนไว้ จากนั้นไปไม่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นจงมีสติคอยพิจารณาแก้ไขไปที่ละเปลาะ จวนตัวจริงๆ ก็คิดถึงพระคาถาที่ได้ร่ำเรียนมา ทุกอย่างเป็นกฎแห่งกรรมที่แต่ละคนได้ผูกพันกันมาหลายภพหลายชาติ กรรมบางอย่างกำลังก่อตัวขึ้นมาใหม่ กรรมบางอย่างกับบางคนจะหลุดพ้นไปในครั้งนี้ ไม่มีใครรอดพ้นจากวิญญูสงสารนี้ได้หรอก ขอแค่มีสติ จำไว้โยมอาจจะได้ช่วยเหลือชีวิตหรือวิญญูณบางดวงที่จะพบเจอในวันข้างหน้า”

“ครับหลวงพ่อ ผมก็ยัง งงๆ ไม่เข้าใจหรอก เดี่ยวเราคุยกันต่อที่วัดนะครับ ผมจะรีบออกตอนนี้เลย”

หลวงพ่อก็คือพระวัดป่าที่วายุมาพบเข้าโดยบังเอิญ เมื่อปีกลายขณะโบกรถออกจากกรุงเทพฯ เรื่อยมาบนเส้นทางสู่ภาคเหนือ การเดินทางครั้งนั้นเป้าหมายจะขึ้นดอยอ่างขางจังหวัดเชียงใหม่ รถกระบะที่โบกได้จากจังหวัดลำปางมาสุดทางที่ตลาดบ้านท่า เพราะเป็นรถของพ่อค้าที่จะมาซื้อกระเทียมจากชาวบ้านแถบนี้ หลังจากยกเปล่งจากรถมาวางไว้ที่ป้อมตำรวจริมถนน ขออาศัยห้องน้ำล้างหน้าแปรงฟัน

จากนั้นเดินข้ามฝั่งถนนมาที่ตลาด ระหว่างเดินซื้ออาหารและเสบียงเพื่อเตรียมโบกรถต่อขึ้นดอยเห็นพระรูปหนึ่งอายุราว 50 พรรษา ร่างสูงโปร่งผิวสีแทน ผอมเกร็ง ใบหน้ายิ้มแย้มพูดคุยกับชาวบ้าน แม่ค้าอย่างคุ้นเคยน่าเลื่อมใส ท่านสละพายำมโหรีใหญ่ถือของพระรุ่งพระรังจะเอาขึ้นรถกระบะเก่าๆ เขาจึงเดินเข้าไปอาสาช่วยยกของขึ้นรถ

นั่นคือครั้งแรกที่วายุได้พบกับหลวงพ่อ ‘พระแสนปรีดา’

วายุเผลอหลับไปอีกรอบร่วมชั่วโมง ตื่นขึ้นมาอีกครั้งหลังฟ้าเริ่มสว่าง เขาค่อยๆ ชันซาก้าวลุกออกจากเตียงนอน สัมผัสแรกคือสายลมหนาวที่พัดผ่านร่างกายไป มันหนาวอย่างกับช่วงหน้าหนาวจริงๆ จนเส้นขนลุกชูไปทั่วสรรพางค์กาย

“เย็นเมื่อวานฝนพรา ตกดึกฟ้าแจ่มดาวเต็มฟ้า เข้ามาหนาวสุดชั่วหัวใจ แปลกดีแท้”

กริ่งงง..เสียงเรียกดังขึ้นจากสัญญาณโทรศัพท์ที่ฝ่าลมหนาวเข้ามาถึงแนวป่าอีกครั้ง

“ครับ ท่านผู้พัน”

“คุณอยู่ที่ไหนครับ”

“ตอนนี้ผมอยู่แถวภาคเหนือครับ ผู้พันมีอะไรด่วนมั๊ย”

“คุณวายุ เสดฯ ให้ผมติดต่อคุณด่วนให้รีบลงไปพบท่านที่ชุมพร
หน่อยครับ”

“พี่พอทราบมั๊ยว่าเรื่องอะไร ผมยังอยู่แม่ฮ่องสอนครับ อาจจะ
ใช้เวลาเดินทาง”

“เอานี้นะ พอคุณใกล้ถึงตัวเมืองแม่ฮ่องสอนส่งข้อความมา ผม
จะให้คนในค่ายทหาร ตชด. ที่นั่นเตรียมรถไว้แล้วมาส่งคุณที่สนามบิน
เชียงใหม่ เดียวผมจองตัวเครื่องบินกลับกรุงเทพฯ ไฟล์ทบาย แล้วจอง
ตัวต่อให้คุณรอขึ้นเครื่องจากดอนเมืองมาลงที่สุราษฎร์ ผมจะให้คนไป
รอรับที่สนามบิน เสดฯ กำชับผมมาครับ ยังไงต้องรีบด่วนคุณ”

ลมหนาวเข้าวันนี้ดูไม่ใช่นหนาวแค่ร่างกายเสียแล้ว ‘ชายชราชาว
จีน ปรีศนาธรรมของหลวงพ่อกและเสียงเรียกจากนายทหารยศพลโท’
เหมือนจะดูไม่เชื่อมโยงกันแต่มันคล้ายจะเป็นสิ่งเดียวกันในเวลาที่มี
สมการอื่นเข้ามาผสมกันจนลงตัวแล้ว...มันคืออะไร

สัมผัสลมหนาวมาเยอะ กระนั้นสายลมหนาวเมื่อสักครู่ มันมัน
แผ่วเบาแต่ช่างเย็นยะเยือกเข้าไปถึงกระดูกข้างในร่างกายจริงๆ

“อะไรของหลวงพ่อนี้ ไม่ได้กลับวัดจริงๆ ด้วย”

ชายหนุ่มผู้รักการผจญภัย ยกπέสะพายหลัง หยิบมีดกริชสั้น
เคียนเอว ชีวิตเขาค่อยๆ มีปีกงอกออกจากแผ่นหลังที่สามารถบิน
ไปไหนได้อย่างอิสระเพียงแค่อาศัยกระแสลม ก็พัดพาเขาออกเดินทาง
อีกครั้งหนึ่ง

จากใจนักเขียน

“แรงบันดาลใจในการเขียนหนังสือจากชีวิตนักเดินทางและนักต่อสู้ทางการเมือง”

“แรงบันดาลใจจากชีวิต ที่มาจากการเดินทางบนถนน โบกรถเหยียบย่ำแผ่นดินมาทั่วประเทศ และประสบการณ์ในสนามต่อสู้ทางการเมือง ทุกก้าวคือเรื่องราว ทุกบาดแผลคือบทเรียน โลกคือห้องเรียนอันกว้างใหญ่ ที่หล่อหลอมให้เห็นความจริง ความยุติธรรม และความหวัง

การเขียนหนังสือสำหรับผม จึงเป็นดั่งการปลุกจิตสำนึก บันทึกประวัติศาสตร์และส่งต่อเสียงของผู้ไร้ปาก ผู้เสียขันธ์ในสังคม

ปากกาจึงเป็นอาวุธ เพื่อจุดประกายความหวังที่จะเปลี่ยนแปลงให้สังคมดีขึ้น โดยหวังว่าทุกอักษรจะมีค่าแม้ในวันที่ลมหายใจเราหยุดลง”

-- สหายสายลม --

3 ตุลาคม 2568

ระหว่างที่การเมืองน้ำเน่ากับน้ำดี
กำลังคุมเชิงกันอยู่ใน “ระนอง”

เมืองฝนแปดแดดสี่

ก็บังเอิญให้เด็กน้อยสองคนพลัดหลง
ไปเจอหลักฐานอะไรบางอย่างเข้า
หลักฐานที่ชั่วช้าเลวทรามพอจะทำลาย
กลุ่มการเมืองฝั่งน้ำเน่าได้เลย

ไม่มีอะไรจะหยุดยั้งการต่อสู้ของสองฝั่งได้อีกต่อไป
ทุกสิ่งทุกอย่างถูกจัดออกมาพาดพิงกันสุดกำลัง
ทั้งกำลังเงิน การเดินเกมใต้ดิน
รวมไปถึงอำนาจเหนือธรรมชาติ
ที่เกินจินตนาการ

“แผ่นดิน โลหิต ชีวิต อำนาจ”

เป็นนิยายสะท้อนการเมืองที่ทั้งลึกซึ้งและลึกกลับ
จาก ‘สหายสายลม’ นักเขียนที่มีประสบการณ์โชกโชน
บนถนนการเมือง ฉากโหดๆ การฆ่า การทรمان
พฤติกรรมที่ไร้ศีลธรรมในเรื่องนี้
ผู้เขียนยืนยันว่า
ไม่ได้เกินเลยไปกว่าสิ่งที่เกิดขึ้นจริง !!!

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

กดลงอ่าน

www.booktime.co.th

@booktime